

Arrest

nr. 206 786 van 13 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Olivetenvest 21
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. ABDUL, loco advocaat B. DE SCHUTTER, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 14 september 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, worden de dossiers van verzoekers op 17 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoekers worden door het CGVS gehoord op 3 februari 2017 en op 7 maart 2017.

1.2. Op 20 april 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van eerste verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een soennitische Arabier bent, en op 20 februari 1979 in de wijk Saydiyah, te Bagdad, Centraal-Irak, bent geboren. Uw moeder werkte in een distributiecentrum van voedselrantsoenen, uw vader was een voormalig lid van het Jaysh Al Shaabi (het 'Volksleger' van Saddam Hoessein) en veteraan van de Iran-Irakoorlog. U doorliep de middelbare school en volgde nadien hogere studies aan de academie voor Schone Kunsten. In 2004 huwde u met [S.A.A.] met wie u ondertussen twee dochters heeft, [A.] [...] en [D.] [...].

In 2002 trad u als ambtenaar in dienst bij het Ministerie van Financiën. U werkte als chauffeur op de dienst verantwoordelijk voor de vrijhandelszones. Enkele maanden later, en na de val van het oude regime, werd u de privéchauffeur van Aziz Jafar, de Algemeen-Directeur van de dienst. Vervolgens werd Aziz Jafar gepromoveerd tot onderminister van financiën en ressorteerde hij onder toenmalig Minister van Financiën Adil Abdel Mehdi. Omstreeks 2005 werd laatstgenoemde vicepresident en werd Aziz Jafar als zijn adviseur aangesteld. U volgde Aziz Jafar en werd omstreeks juli 2005 diens privéchauffeur op het kabinet van de vicepresident.

Op 14 mei 2006 werd u in de cafetaria van het kabinet aangesproken door amid ('Brigadier-Generaal') [A.A.Z.A.F.], de veiligheidsverantwoordelijke van de vicepresident. Hij beledigde u, noemde u een 'vuile soenniet', en vroeg wat u op de dienst deed. Nadien werd u door hem en zijn vier bewakers in elkaar geslagen. Tijdens het incident werden uw pistool en uw werkbadge afgenomen. Enkele leden van de beveiliging en Aziz Jafar kwamen tussenbeide en stopten de mannen. Nadien had Aziz Jafar een kort gesprek met amid [A.]. De amid eiste dat u het kabinet verliet en Aziz Jafar liet u door zijn lijfwacht [A.] naar zijn appartement brengen. Nog dezelfde dag had u een gesprek met Aziz Jafar. Hij vertelde dat Adil Abdel Mehdi allerminst te spreken was over het gedrag van amid [A.] en dat u de volgende dag het werk kon hernemen.

De volgende dag, op 15 mei 2006, verliet u uw woning en reed u naar het werk. In één van de zijstraten werd u opgewacht door enkele in het zwart geklede mannen, in twee wagens van het merk Opel. Ze namen uw wagen onder vuur en trachtten u te stoppen. U maakte snelheid, kon aan hen ontkomen, en keerde terug naar huis. Vervolgens belde u met [A.], die op zijn beurt de politie verwittigde. Nog dezelfde dag deed de politie een onderzoek ter plaatse en bracht u uw wagen voor onderzoek naar het politiekantoor. Op het politiekantoor werden uw verklaringen afgenomen.

Op 16 mei 2006 ging u naar de rechtbank. U werd er opnieuw ondervraagd en uw klacht werd geregistreerd. Nog dezelfde dag vluchtte u over land van Bagdad naar Syrië.

In Syrië vestigde u zich samen met uw echtgenote in Sayda Zainab, Rif Dimashq.

In juli 2006 begon u een relatie met de Syrische [E.S.] [...]. Ze werd uw tweede echtgenote en op 4 november 2008 werd jullie huwelijk geregistreerd in Syrië.

Tijdens uw verblijf in Syrië onderhield u contact met [A.]. In 2008 achtte hij het voor u veilig om terug te keren en uw oude job te hernemen. Hij zei dat Adil Abdel Mehdi u vergeten was en dat Aziz Jafar achter uw terugkeer stond. Eind 2008 keerde u terug naar Irak en diende u een officiële aanvraag in om naar het ministerie terug te keren. Uw aanvraag werd goedgekeurd maar op uw tweede werkdag werd u aangesproken door één van de bewakers. Hij zei dat u niet langer gewenst was. U verwittigde Aziz Jafar en die beloofde dat [A.] een oplossing zou vinden. [A.] zei dat hij u een overplaatsing naar de douane kon regelen. U verbleef nog twee maanden in Bagdad, voornamelijk bij uw zus [W.] in Mansour, en keerde in afwachting van uw overplaatsing terug naar Syrië.

In januari 2009 reisde u opnieuw vanuit Syrië naar Bagdad. U vernam dat de afgevaardigde van de minister uw overplaatsing had aanvaard, maar dat er bezwaar was aangetekend omwille van uw langdurige afwezigheid. Bovendien beschikte u niet over het attest van kwijting. U vermoedde dat de weigering te maken had met de eerdere bedreigingen die u had ontvangen. In afwachting van verdere ontwikkelingen bleef u in Bagdad, voornamelijk bij uw zus [W.] in Mansour en uw verwant [A.] in Dora. Omstreeks februari 2009 werd u telefonisch bedreigd door een onbekende beller. U werd aangemaand om het attest van kwijting niet af te halen. Op 31 maart 2009 keerde u over land terug naar Syrië.

Op 30 januari 2012 beviel [E.S.] van jullie zoon [M.F.A.A.] [...]. Hij werd in Syrië geregistreerd maar bezit enkel de Iraakse nationaliteit.

Omstreeks augustus 2012 verlieten u, uw beide echtgenotes, en uw kinderen Sayda Zainab omwille van het geweld in de regio. Jullie verbleven twee dagen in Kherbet Al Shaer en kregen vervolgens onderdak bij een vriend in Jaramana, Damascus. In september 2012 keerden jullie terug naar Irak. Uw echtgenote [S.] ging bij haar familie wonen, uw echtgenote [E.] kreeg onderdak bij uw oom [H.A.] in Iskan. Op de derde dag na jullie terugkeer, u was net op bezoek bij uw zus [W.], werd u opgebeld door uw echtgenote [E.]. Ze zei dat enkele in het zwart geklede mannen de woning van uw oom waren binnengevallen. Nadien kreeg u bijkomende toelichting van uw oom. Hij zei dat ze naar u op zoek waren en dat hij hen moest informeren wanneer u terugkeerde. U besloot bij uw zus [W.] te blijven. Twee weken later volgde er een tweede huiszoeking bij uw oom. Deze verliep volgens hetzelfde stramien als de eerste huiszoeking.

Als gevolg van de incidenten voelde uw echtgenote [E.] zich niet langer veilig in Irak. Bovendien werd ze als tweede echtgenote niet geaccepteerd door uw familie. Ze wilde daarom scheiden. Jullie huwelijk was ondertussen ook in Irak geregistreerd en op 15 januari 2013 werd de scheiding uitgesproken. In februari 2013 verlieten [E.] en [M.] Irak. Ze reisden via de luchthaven van Bagdad naar de Turkse stad Sakarya.

In maart 2012 reisde u [E.] achterna. U reisde onder uw eigen identiteit en middels uw eigen reispaspoort via de luchthaven van Bagdad. In Sakarya betrok u een huurwoning in de buurt van [E.].

Omstreeks 25 augustus 2015 verlieten u, [E.], en [M.] Turkije. Jullie maakten per boot de oversteek naar de Griekse eilanden. Tijdens de tocht gingen jullie reispaspoorten verloren. Vervolgens reisden jullie via het Griekse vasteland naar België. Op 14 september 2015 vroegen jullie in België asiel aan.

Enige tijd later vernam u dat uw broer [I.A.K.K.] [...], met wie u sinds 2011 alle contact had verbroken, dezelfde dag asiel had aangevraagd in België.

Ondanks jullie scheiding moesten u en [E.] een kamer delen in het opvangcentrum. Op een gegeven moment bleek dat [E.] zwanger was van jullie tweede kind.

Eind maart 2016 werd uw schoonbroer [A.A.J.] in zijn winkel te Saydiyah, Bagdad, neergeschoten door leden van een sjiiitische militie. Drie dagen later, begin april 2016, overleed hij in het ziekenhuis aan zijn verwondingen. Tijdens de rouwceremonie vielen leden van Assaeb Ahl Al Haqq uw ouderlijke woonst binnen. Ze plunderden de woning, brachten allerlei vernielingen aan, en schreven op de muur dat uw familie Saydiyah moest verlaten. Nog dezelfde dag verlieten uw familieleden de wijk en trokken ze naar Dora. Aangezien ze niet over de juiste documenten beschikken weigert de huisbaas hun huurcontract te verlengen.

Op 11 september 2016 werd jullie tweede zoon [A.K.] [...] in België geboren.

Ter staving van uw asielaanvraag leggen u en [E.] volgende documenten voor: kopie eerste pagina van paspoort, kopie identiteitskaart dd. (onleesbaar)/09/2012, kopie identiteitskaarten dochters, kopie eerste pagina Iraaks paspoort [M.] dd. 11/10/2012, Iraakse identiteitskaart [M.] dd. 06/09/2012, kopie Iraakse geboorteakte [M.] dd. 21/06/2012, Syrische geboorteakte [M.] dd. 22/05/2012, kopie Syrisch geboortetest [M.] dd. 22/05/2012, kopie identiteitskaart broer [A.] dd. (onleesbaar), kopie Iraakse identiteitskaart Shayma dd. 09/03/2008, kopie Iraaks nationaliteitsbewijs Shayma dd. 02/09/2003, Syrische identiteitskaart [E.] dd. 05/09/2004, kopie eerste pagina Syrisch paspoort van [E.] dd. 29/10/2008, attest registratie van [E.] in Griekenland, baby's card [M.], Belgische attesten in verband met de geboorte van zoon [A.], kopie Iraakse huwelijksakte van eerste huwelijk, kopie Syrische huwelijksakte van tweede huwelijk dd. 04/11/2008, gelegaliseerde kopie van Syrische huwelijksakte van tweede huwelijk dd. 2007, kopie attesten in verband met tewerkstelling en overplaatsing, kopie proces-verbaal in verband met schietpartij dd. 15/05/2006, kopie overlijdensakte schoonbroer [A.] dd. 03/04/2016, kopie aangifte rechtbank dd. 21/09/2016, verzendbewijs DHL, overzichtslijst met data.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u niet in aanmerking komt voor een toekenning van de vluchtelingenstatus of een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het CGVS merkt allereerst op dat noch u, noch uw voormalige partner [E.S.], noch uw zoon [M.], sluitend begin van bewijs voorleggen betreffende jullie verblijfplaatsen van de laatste jaren. Jullie

leggen weliswaar diverse documenten voor waaronder enkele identiteitsdocumenten, maar deze stukken hebben een variërende bewijswaarde en bieden geen algeheel beeld op jullie (verblijfs)situatie. Uit jullie verklaringen en neergelegde stukken blijkt nochtans dat jullie alle drie een paspoort ter jullie beschikking hadden (zie CGVS, [E.], p. 13 - zie CGVS, [F.], 03/02/2017, p. 13 - zie CGVS, [F.], 07/03/2017, p. 15). Deze reispassen hadden jullie verblijfplaatsen en levensloop in de laatste jaren kunnen bevestigen. Jullie verklaren echter dat de paspoorten verloren gingen bij de oversteek naar de Griekse eilanden. Wat dat laatste betreft is het opmerkelijk dat, op uw Iraakse identiteitskaart na, alle andere identiteitsdocumenten wél gespaard bleven bij de oversteek (zie Documenten). Bij de beoordeling van jullie levensloop en jullie verblijf in Syrië, Irak, en Turkije, is het CGVS dus grotendeels aangewezen op jullie verklaringen. Er is geen ander referentiekader voor handen, bij gebrek aan jullie documenten (zie CGVS, [F.], 07/03/2017, p. 15). Zoals verder blijkt, rijzen er op verschillende punten twijfels bij de geloofwaardigheid van jullie verklaringen. Uiteraard heeft dit repercussies op niet enkel de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven, maar ook op jullie algemene geloofwaardigheid en dus ook op de geloofwaardigheid van jullie levensloop en verblijfplaatsen.

Los van bovenstaande heeft het CGVS redenen om aan te nemen dat u geen (volledig) zicht biedt op uw verblijfplaatsen van de laatste jaren. Zo verklaart u tijdens het tweede gehoor dat u de specifieke veiligheidsprocedures op de luchthaven van Bagdad goed kent, aangezien u verschillende keren via deze luchthaven reisde (zie CGVS, [F.], 07/03/2016, p. 5). Dit strookt niet met uw verklaringen over uw levensloop. Tijdens beide gehoren laat u namelijk uitschijnen dat u sinds 2006 slechts éénmaal via de luchthaven van Bagdad bent gereisd, namelijk bij uw definitief vertrek in maart 2015. Verder zou u enkel in 2008 en 2009 nog in Irak geweest zijn. Naar eigen zeggen reisde u toen steeds over land. Het is dan ook compleet onduidelijk wat u bedoelt wanneer u zegt dat u diverse keren via de luchthaven reisde en bijgevolg goed op de hoogte bent van de recente procedures. Het is een indicatie dat er twijfels kunnen worden geuit bij uw verklaringen omtrent uw verblijf in Irak. Dat is uiteraard problematisch bij de beoordeling van uw vrees ten opzichte van Irak. Gezien de aard van uw problemen, die volgens u tot een noodgedwongen verblijf in Syrië en Turkije leidden, is het van het grootste belang dat u het CGVS een correct beeld schetst van uw verblijf in Irak. Dat u hieraan lijkt te verzaken is een negatieve indicator van de door u voorgehouden vrees.

Vervolgens maakt u niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren omwille van uw voormalige positie als chauffeur van Aziz Jafar.

Het CGVS heeft de grootste bedenkingen bij de premisse van de voorgehouden vervolging door sjiitische milities gelinkt aan 'amid' [A.].

U beweert dat u tot op heden wordt vervolgd omwille van een job die u niet meer uitoefent sinds mei 2006, ruim 10 jaar geleden. Volgens u werd u van de job geweerd aangezien u een soenniet uit Saydiyah bent, hetgeen de sjiitische veiligheidsverantwoordelijke van de vicepresident niet tolereerde. Hij achtte het niet gepast dat iemand met uw profiel inzage had in het doen en laten van sjiitische hooggeplaatste ambtenaren en politici. Volgens u weerde hij u niet enkel van de job, maar ondernamen hij en de aan hem gelinkte milities ook stappen om u te liquideren, getuige daarvan de schietpartij in mei 2006, de diverse bedreigingen in 2008 en 2009, en de twee huiszoeken bij uw oom in 2012. Niettegenstaande het niet uitgesloten is dat soennitische ambtenaren in de loop der jaren (en zeker ten tijde van het sektarisch geweld) uit diverse publieke functies werden geweerd, dient u aannemelijk te maken dat u niet enkel uit uw functie werd ontzet maar dat u ook diende te vrezen voor een behandeling die als vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie kan worden beschouwd. Een gedwongen ontslag op basis van religieuze gezindte is op zich onvoldoende zwaarwichtig om als een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie te catalogeren. Bovendien zijn de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk of zelfs ronduit ongeloofwaardig (zie verder). Er is bovendien geen duidelijke reden waarom een hooggeplaatste binnen het veiligheidsbestel, met name een Brigadier-Generaal tevens veiligheidsverantwoordelijke van de Iraakse vicepresident, elf jaar na de feiten een gerateerde chauffeur van een adviseur zou vervolgen. Uit uw jobomschrijving blijkt namelijk dat u op zich weinig meer was dan de persoonlijke chauffeur van een adviseur. Bovendien was de adviseur in kwestie, eveneens een sjiiet, steeds tevreden over uw werk en steunde hij u om naar het ministerie terug te keren. Uit uw verklaringen blijkt nergens dat u zich op een danige manier heeft gedragen dat u sinds dan als een expliciet veiligheidsrisico werd of wordt beschouwd. Het is dan ook onduidelijk waarom de diverse sjiitische milities, quasi elf jaar na uw ontslag, nog steeds actief naar u op zoek zouden zijn en u uit de weg zouden willen ruimen. Gevraagd naar een verklaring of een toelichting, beweert u dat u op de lijst van gezochte personen staat en dat de sjiitische milities u niet met rust zullen laten tot het moment dat u vermoord bent (zie CGVS, [F.], 07/03/2017, p. 14). Dat is echter weinig meer

dan een blote bewering, u heeft namelijk geen enkele concrete indicatie of geen enkel begin van bewijs dat aantoonde dat uw naam op een lijst van gezochte personen staat.

De ernst van de voorgehouden vrees wordt verder ondergraven door uw herhaalde terugkeer naar Irak en door het feit dat u probleemloos Irak kon in- en uitreizen.

U keerde tussen mei 2006 en maart 2013 driemaal voor langere periode terug naar Bagdad. Zoals gezegd betwijfelt het CGVS of het slechts om drie bezoeken ging (zie hoger). Uw herhaalde en langdurige terugkeer naar Irak is bijzonder merkwaardig. U beweert namelijk dat u wordt vervolgd door hooggeplaatsten binnen het Iraaks veiligheidsapparaat en de aan hen gelinkte sjiiitische milities. U laat uitschijnen dat beiden een grote invloed uitoefenen op het Iraaks overheidsbestel en de Iraakse samenleving, getuige daarvan hun actief vervolgingsbeleid. Gezien het profiel van de actoren van vervolging en gezien de ernst van de ingeroepen feiten, is het opvallend dat u toch keer op keer het risico nam naar Bagdad terug te keren. Er bestaat met andere woorden een opvallende discrepantie tussen de ernst van uw vrees en uw gedrag navenant.

Die discrepantie wordt verder benadrukt in uw gedrag tijdens uw verblijf in Bagdad. Zo nam u zowel bij terugkeer in 2008 als bij terugkeer in 2009 contact op met uw werkgever. Nochtans lag bij uw werkgever de oorzaak van uw probleem. U verklaart dat [A.] u in 2008 verzekerde dat amid [A.] u vergeten was, maar dat kan weinig overtuigen (zie CGVS, [F.], 07/03/2017, p. 4, 10). Er mag redelijkerwijs worden verwacht dat u wist dat diezelfde amid nog op post was. Dat u desondanks terugkeerde naar de werkomgeving waar een leidinggevende actief was die in mei 2006 nota bene een doodseskader op u had afgestuurd, komt bijgevolg weinig overtuigend over. U beweert dat u bij terugkeer in 2008 na nauwelijks twee dagen opnieuw bedreigd werd (zie CGVS, [F.], 07/03/2017, p. 8). Desondanks bleef u nadien nog ongeveer twee maanden in Bagdad en regelde u ondertussen uw overplaatsing naar een andere dienst. Ook dit mag ten zeerste verbazen. Dat u vervolgens begin 2009, slechts enkele weken later, nogmaals contact zocht met uw werkgever is in de door u geschetste context weinig overtuigend. Uiteindelijk bleef u in 2009 nogmaals een drietal maanden in Bagdad, ook al ontving u nauwelijks een maand na terugkeer nieuwe telefonische bedreigingen (zie CGVS, [F.], 07/03/2017, p. 9). Ook dit is weinig aannemelijk. Uiteindelijk keerde u in september 2012 nogmaals terug naar Bagdad. Bij deze terugkeer is het opvallend dat u ondanks de quasi ogenblikkelijke nieuwe dreigementen, namelijk twee huiszoekingen bij uw oom, nog tot maart 2013 in Bagdad bleef (zie CGVS, [F.], 07/03/2017, p. 3, 11, 13, 16). U verklaart dat u al die tijd ondergedoken leefde (zie CGVS, [F.], 07/03/2017, p. 3), maar dat wordt tegengesproken door de neergelegde documenten. In diezelfde periode doorliep u namelijk allerhande administratieve procedures, bv. een echtscheidingsprocedure en de aanvraagprocedure voor nieuwe identiteitsdocumenten. Er kan dus bezwaarlijk worden gesteld dat u een ondergedoken leven leidde. Uit uw 'Facebookprofiel' blijkt bovendien dat u in dezelfde periode diverse 'posts' plaatste, onder andere met zelfportretten of met de place tag 'Baghdad' (zie Landenformatie, screenshots Facebook). Ook dat is bijzonder merkwaardig en bijzonder onvoorzichtig gedrag voor iemand die beweert te worden vervolgd door sjiiitische milities die overal informanten hebben en die via Facebook opereren (zie CGVS, [F.], 07/03/2016, p. 14).

Verder blijkt dat u steeds via officiële grensposten de Syrisch-Iraakse grens overstak. Bovendien reisde u telkenmale onder eigen identiteit en middels uw eigen reispaspoort (zie CGVS, [F.], 03/02/2017, p. 7-8). U beweert dat u steeds de grenswacht omkocht om de nodige stempels te zetten zonder uw naam in het systeem te verifiëren. Dat is echter weinig meer dan een blote bewering die u niet kan ondersteunen met concrete en geloofwaardige elementen. Dat u een dergelijke voorzichtigheid aan de dag legde bij de grensposten impliceert trouwens dat u vermoedde dat uw naam geseind stond. Het is in die optiek vreemd dat u zich vervolgens vrij verplaatste door Bagdad - een stad waar diverse checkpoints zijn opgetrokken, u aanmeldde bij overheidsadministraties waarvan u wist dat de milities er actief waren, nieuwe identiteitsdocumenten liet opstellen én een officiële echtscheidingsprocedure doorliep. Indien u werkelijk van mening was dat uw naam geseind stond, is het weinig waarschijnlijk dat u een dergelijke onvoorzichtigheid aan de dag legde.

Bij uw definitieve uitreis uit Irak reisde u bovendien via de luchthaven van Bagdad. U beweert dat u de nodige voorzorgsmaatregelen trof door een bevriende 'aqid' en een 'muqaddem' in te schakelen (zie CGVS, [F.], 03/02/2017, p. 7-8 - zie CGVS, [F.], 07/03/2017, p. 3), maar ook nu zijn dit weinig meer dan blote beweringen. U heeft geen concrete elementen waaruit blijkt dat u effectief met de hulp van de officiers het land kon uitreizen. Evenmin heeft u concrete aanwijzingen waaruit blijkt dat uw naam geseind stond en dat dergelijke voorzorgsmaatregelen effectief nodig waren. Uit uw verklaringen blijkt trouwens dat u op de weg naar de luchthaven diverse checkpoints en identiteitscontroles diende te

passeren, zonder dat u zich daarbij liet assisteren door de bevriende officiers (zie CGVS, [F.], 07/03/2017, p. 3-5). Dit lukte probleemloos. Uw verklaringen lijken bijgevolg overtrokken en weinig geloofwaardig.

Bovendien rijzen er vragen bij de door u geschetste carrière op het Ministerie van Financiën.

U heeft geen concreet begin van bewijs waaruit blijkt dat u effectief lange tijd de privéchauffeur was van Aziz Jafar. Het ministerieel besluit van 6 juli 2005 bevestigt enkel dat u en [A.] werden aangenomen op het 'Bureau van de (vice-)president' en bevat verder geen job specificaties (zie Documenten, kopie ministerieel besluit dd. 06/07/2005). In de kopieën van de werkattesten van 2008 en 2009 wordt vervolgens enkel vermeld dat u als 'eerste chauffeur' werd beschouwd. De attesten bevestigen dus hoogstens uw formele aanstelling bij het ministerie, maar doen verder nergens uitspraak over wat u er concreet deed, hoe uw werkschema eruitzag, etc.

Vervolgens staat in het attest van 24 augustus 2008 dat u van 22 maart 2008 tot 10 juni 2008 niet aanwezig was op de werkvloer. Als gevolg daarvan werd u op 28 april 2008 ontslagen (zie Documenten, kopie ministerieel besluit dd. 24/08/2008). Dit staat haaks op wat u verklaart, namelijk dat u al sinds mei 2006 het werk had verlaten en tot eind 2008 het contact met uw werkgever had verbroken (zie CGVS, [F.], 03/02/2017, p. 10-12 - zie CGVS, [F.], 07/03/2017, p. 6-10). De discrepantie tussen uw verklaringen en de inhoud van uw documenten impliceert dat u geen volledig of geen geloofwaardig zicht biedt op uw loopbaan binnen het Ministerie van Financiën.

Los daarvan merkt het CGVS op dat u enkel kopieën en dus makkelijk te manipuleren documenten voorlegt ter staving van uw professionele carrière. In de wetenschap dat er in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met dergelijke documenten (zie Landeninformatie, 'COI Focus: Irak - Corruptie en Documentenfraude'), relativeert dit de bewijswaarde van de stukken. Dergelijke stukken hebben pas enige bewijswaarde wanneer ze worden ondersteund door precieze en volledige verklaringen, dat blijkt in casu - en als gevolg van de discrepanties tussen de inhoud van de documenten en uw verklaringen - niet het geval te zijn.

Vervolgens heeft het CGVS diverse opmerkingen bij de door u ingeroepen incidenten en bedreigingen. Deze opmerkingen zorgen ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vrees voor vervolging.

U beweert dat u op 14 mei 2006 verbaal werd bedreigd en fysiek werd belaagd door amid [A.], de veiligheidsverantwoordelijke van de vicepresident. Hij zou u op agressieve wijze hebben duidelijk gemaakt dat u als soenniet uit Saydiyah een potentieel veiligheidsrisico vormde voor de sjiiitische vicepresident (zie CGVS, [F.], 07/03/2017, p. 6-7, 9-10). Alhoewel uw wapen en uw werkbadge tijdens het incident werden ingehouden, wat er op lijkt te wijzen dat u tot ontslag werd gedwongen, kreeg u naar eigen zeggen de mogelijkheid om de volgende dag uw werk te hervatten. Zowel uw leidinggevende, Aziz Jafar, als de vicepresident zelf zouden zich tegen het optreden van amid [A.] hebben gekant. Dat u aan de ene kant tot een ontslag werd gedwongen, maar aan de andere kant de volgende dag u werk kon hervatten lijkt behoorlijk inconsistent. Los daarvan heeft u niet het minste begin van bewijs betreffende het incident of betreffende de implicaties van het incident op uw loopbaan (zie hoger).

Wat het schietincident van 15 mei 2006 betreft, blijkt dat u een consistent verhaal vertelt wat betreft het incident en de verdere politionele en juridische afhandeling. Daartegenover staat dat u weinig meer geeft dan een feitelijk overzicht. U geeft enige toelichting wat betreft de wagens, de daders, en het aantal schoten, maar verder dan dat gaat u niet. U legt weliswaar een kopie voor van het proces-verbaal naar aanleiding van het incident, maar het CGVS heeft ernstige bedenkingen bij de bewijswaarde van het document. Om te beginnen omdat het om een kopie en dus makkelijk te manipuleren document gaat. Bovendien is het opmerkelijk dat zowel de politieaangifte als het attest van de rechtbank handgeschreven zijn. Er is zelfs geen officiële hoofding op het attest aangebracht. Er staan enkele stempels op het document, maar deze zijn niet op authenticiteit te verifiëren. Ook hier geldt dat er in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met dergelijke documenten. Ze hebben dus weinig of geen bewijswaarde zolang ze niet worden ondersteund met precieze en geloofwaardige verklaringen.

Verder blijkt dat er tussen mei 2006 en het najaar 2008 niets gebeurde dat er op wees dat u werd geviseerd omwille van uw werk op het ministerie.

In het najaar van 2008 volgde op uw tweede werkdag een mondelinge bedreiging door een u onbekende bewakingsagent (zie CGVS, [F.], 07/03/2017, p. 10-11). Er werd echter geen verder gevolg gegeven aan het dreigement terwijl u nadien nog maanden in Bagdad verbleef en contact onderhield met uw werkgever (zie boven).

In 2009 kreeg u te horen dat uw overplaatsing naar de douane werd afgekeurd. U beweert dat het om een bewuste actie ging, maar uit uw verklaringen blijkt dat het vooral om een administratieve formaliteit ging. U beschikte namelijk niet over de juiste documenten (zie CGVS, [F.], 07/03/2017, p. 11). Bovendien geldt ook hier dat een gedwongen ontslag of verboden terugkeer (onthoud dat hier de nodige bedenkingen over bestaan - zie hoger) op zich niet als een daad van vervolging wordt beschouwd. Volgens u werd u nadien twee keer telefonisch bedreigd door een onbekende beller, maar ook nu geldt dat er geen enkel gevolg aan het dreigement werd gegeven. Nochtans bleef u na de telefonische dreigementen nog een hele poos in Bagdad (zie CGVS, [F.], 07/03/2017, p. 11-12).

Tussen begin 2009 en september 2012 waren er geen concrete indicaties dat u in Irak werd gevisieerd met het oog op vervolging. Het is dan ook bijzonder opmerkelijk dat de sjiitische milities in september 2012, nauwelijks drie dagen na uw terugkeer, het huis van uw oom binnenvielen. Dit komt geheel ongeloofwaardig over aangezien uw familie tussen 2006 en 2012 steeds ongemoeid bleef, zelfs toen u in 2008-2009 bij uw familie in Bagdad verbleef. Dat de sjiitische milities u in september 2012 quasi onmiddellijk konden traceren terwijl u buiten uw wijk bij een oom verbleef, is geheel onaannemelijk. Verder blijkt u weinig of geen concrete details over de inval te kunnen geven. Gevraagd om zo precies mogelijk te schetsen wat [E.] en uw oom over de inval vertelden, houdt u het grotendeels bij algemeenheden. Aangezien het om een ingrijpend incident gaat waarbij twee dichte familieleden betrokken waren, mogen redelijkerwijs meer uitgebreide en doorleefde verklaringen worden verwacht. Daarbij komt dat de ouders zich volgens u in uiterst cryptische bewoordingen uitlieten. Ze eisten dat uw oom u zou aangeven wanneer u terugkeerde naar zijn woning. Toen uw oom vroeg hoe hij hen kon contacteren, hielden ze het echter bij het nietszeggende "Wij weten hoe" (zie CGVS, [F.], 07/03/2017, p. 13-14). Het hoeft geen betoog dat dergelijke verklaringen weinig steek houden en dat uw verklaringen omtrent de inval weinig of niet overtuigen. Vervolgens heeft u het nog over een tweede inval, dewelke u niet heeft vermeld bij het invullen van de Vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie Vragenlijst, [F.], vraag 3.5). Vervolgens valt op dat na deze plotse en korte escalatie u en de rest van uw familie opnieuw compleet ongemoeid blijven. In de jaren die volgden was er namelijk geen enkele indicatie dat de milities nog naar u op zoek waren. Dat is hoogst opmerkelijk aangezien volgens uw verklaringen de milities niet konden weten of u al dan niet in Irak was, u had Irak namelijk in het grootste geheim verlaten (zie hoger). U verklaart dat uw ouderlijke woonst mogelijks in de gaten wordt gehouden, maar dat is weinig meer dan een blote bewering zonder enige feitelijke basis (zie CGVS, [F.], 07/03/2016, p. 14). Het zijn stuk voor stuk indicaties dat uw asielaanvraag interne samenhang mist, inconsistent is, en dat er dus geen enkel geloof aan de diverse incidenten kan worden gehecht.

Het CGVS besluit bijgevolg dat er in hoofde van u geen sprake is van een vrees voor vervolging als gevolg van uw carrière bij het Ministerie van Financiën.

Verder kan niet worden aangenomen dat u als lid van de Al Jebouri-familie en als soenniet uit Saydiyah bij voorbaat een vrees voor vervolging dient te koesteren.

U beaamt dat de Al Jebouri's één van de grootste stamverbanden in Irak vormen. Volgens u bestaat uw stam uit ongeveer 8 miljoen personen, het overgrote merendeel daarvan zijn soennieten (zie CGVS, [F.], 03/02/2017, p. 4). Het is in die optiek al te voorbarig om te veronderstellen dat werkelijk ieder lid van deze stam voor vervolging dient te vrezen. Er dienen concrete indicaties voor handen te zijn dat dit werkelijk het geval is.

Vervolgens verklaart u dat u als soenniet uit Saydiyah wordt gevisieerd (zie CGVS, [F.], 07/03/2017, p. 9-10). U haalt echter geen geloofwaardige en concrete indicaties aan waaruit dit blijkt (zie hoger). Ook hier geldt dat het al te voorbarig is om te veronderstellen dat werkelijk iedere inwoner van het overwegend soennitische stadsdeel Saydiyah voor vervolging dient te vrezen. U verklaart dat uw familie in 2006 Saydiyah diende te verlaten als gevolg van het sektarisch geweld, maar u linkte uw eigen vertrek in 2006 expliciet aan uw werk, hetgeen niet geloofwaardig is (zie boven). Uit uw verklaringen blijkt dat uw familie na het sektarisch geweld, anno 2007-2008, naar hun wijk terugkeerde. Nadien kenden ze ondanks hun stamnaam en soennitische achtergrond geen problemen in Saydiyah, hetgeen uw voorgehouden vrees uiteraard in ernstige mate relativeert (zie CGVS, 07/03/2017, p. 17).

U heeft trouwens geen enkel authentiek identiteitsdocument dat uw stamafkomst kan bevestigen. Op de kopie van uw identiteitskaart wordt uw stamnaam bevestigd, maar dit is weinig meer dan een kopie en dus makkelijk te manipuleren document. Bovendien wordt er in Irak op grote schaal gefraudeerd met identiteitsdocumenten, waardoor een niet op authenticiteit te verifiëren kopie van een identiteitskaart weinig of geen bewijswaarde heeft. De aangifte bij de rechtbank vermeldt op zijn beurt de stamnaam van uw zus [H.]. Het betreft een document van 21 september 2016, dus een document dat al geruime tijd in het bezit van uw familie was, maar dat u vreemd genoeg pas daags na het tweede interview heeft voorgelegd. Op dat moment was u al geconfronteerd met de vaststelling dat u geen officiële documenten had voorgelegd ter staving van uw stamafkomst. Het CGVS heeft trouwens bijkomende bedenkingen bij de authenticiteit van het document (zie verder). Bovendien hecht het CGVS geen geloof aan uw verklaringen betreffende het overlijden van [A.] (zie verder).

Het is evenmin geloofwaardig dat uw familie momenteel wordt geviseerd met het oog op vervolging.

U beweert dat uw schoonbroer [A.] op 3 april 2016 overleed nadat hij eind maart 2016 was beschoten (zie CGVS, [F.], 07/03/2017, p. 15-16). Uw verklaringen over zijn overlijden zijn eerder summier en de voorgelegde documenten ter ondersteuning van uw verklaringen kunnen niet overtuigen. Volgens de kopie van de overlijdensakte is [A.] namelijk op 2 april overleden en werd de overlijdensakte op 3 april 2017 opgesteld. Bovendien bevat het document geen enkele toelichting wat betreft de doodsoorzaak. Er staat enkel dat hij stierf bij een "terroristisch incident". Het is weinig aannemelijk dat een dokter die op vraag van de politie een lijkschouwing uitvoert het bij een dergelijke vage en nietszeggende analyse houdt. Vervolgens is het opmerkelijk dat de overlijdensakte niet volledig is ingevuld en er bijvoorbeeld niet staat waar [A.] is overleden. In diezelfde optiek is het opmerkelijk dat de dokter verklaarde dat het politiekantoor van Saydiyah het lichaam aan hem heeft overgemaakt, terwijl u verklaart dat [A.] al drie dagen in het ziekenhuis verbleef en daar is overleden (zie Documenten, kopie overlijdensakte [A.]). Daags na het tweede gehoor legt u een kopie voor van de aangifte bij de rechtbank van Beiaa (zie Documenten, aangifte rechtbank dd. 21/09/2016). In de aangifte staat weinig meer dan een bondige samenvatting betreffende de moord. Het document bevat geen details betreffende de omstandigheden van de moord. Verder is het opmerkelijk dat de aangifte pas op 21 september 2016 is gebeurd, pas zes maanden na de moord. Daarnaast is het merkwaardig dat u de kopie van het document pas daags na het tweede gehoor voorlegt terwijl het document reeds in september 2016 werd opgesteld. Er kon dus redelijkerwijs worden verwacht dat u het al veel eerder had voorgelegd. Bovendien betreft het opnieuw een kopie en dus makkelijk te manipuleren document. Het CGVS heeft bijgevolg twijfels bij de authenticiteit van zowel de overlijdensakte als de aangifte bij de rechtbank. U kan bijgevolg niet overtuigen dat [A.] in de door u beschreven omstandigheden om het leven kwam.

Het is evenmin geloofwaardig dat de milities uw ouderlijke woonst zijn binnengevallen tijdens de rouwplechtigheid van [A.]. Bovendien zijn uw verklaringen over deze inval inconsistent. Tijdens het eerste gehoor verklaart u dat de onbekende daders de woning binnenvielen en brand stichtten (zie CGVS, [F.], 03/02/2017, p. 9). Tijdens het tweede gehoor geeft u een andere versie van de feiten. Volgens u vielen ze de woning binnen, ontvreemdden en vernielden ze de inboedel, en lieten ze een slogan op de muur na. Van een brand is niet langer sprake (zie CGVS, 07/03/2017, p. 16-17). Het spreekt voor zich dat dergelijke tegenstrijdige verklaringen ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de ingeroepen incidenten. Het CGVS hecht er bijgevolg geen geloof aan. U legt evenmin enig begin van bewijs voor om het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen teniet te doen. Evenmin legt u enig ander begin van bewijs voor waaruit blijkt dat uw familie noodgedwongen Saydiyah diende te verlaten.

Uit het voorgaande blijkt dat u geen geloofwaardige elementen aanbrengt om te kunnen concluderen dat uw familie wordt geviseerd met het oog op vervolging.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen heeft het CGVS beslist dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK - Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 - 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR

“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016). Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio’s in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal

slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse

autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot, de andere door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De (kopieën van de) identiteitsdocumenten van u en uw familieleden bevestigen hoogstens jullie identiteit, nationaliteit en afkomst. Die zaken staan momenteel niet ter discussie. Hetzelfde geldt voor de geboorteaktes, huwelijksaktes, echtscheidingsakte, het verzendbewijs van DHL, en de overzichtslijst met data. Geen van deze documenten doen uitspraak over uw asielmotieven.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat het CGVS in hoofde van uw zoon [A.M.], die over de Iraakse nationaliteit beschikt, een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen. Dit terwijl in hoofde van uw ex-vrouw[S.E.], gelet op haar Syrische nationaliteit, een beslissing van erkenning van vluchteling werd genomen. Het CGVS wenst hierbij op te merken dat elke asielaanvraag 'cas par cas' wordt beoordeeld, rekening houdend met alle individuele elementen in het asioldossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Op 20 april 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van tweede verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een soennitische Arabier bent, en op 30 januari 2012 in Sbeneh (Rif Dimashq - Syrië) bent geboren. Uw vader, [F.A.K.K.] [...], heeft de Iraakse nationaliteit. Uw moeder, [E.S.] [...], heeft de Syrische nationaliteit.

Uw vader verliet Bagdad op 16 mei 2006 als gevolg van de problemen die hij had als werknemer bij het Ministerie van Financiën. Hij vluchtte samen met zijn eerste vrouw en zijn twee dochters naar Syrië en vestigde zich in Sayda Zainab, Rif Dimashq. Nog hetzelfde jaar begon hij een relatie met uw moeder. Op 4 november 2008 huwden uw ouders in Syrië.

In respectievelijk 2008 en 2009 keerde uw vader terug naar Bagdad om er zijn werk te hernemen. Steeds werd hij geconfronteerd met nieuwe bedreigingen vanuit het Ministerie van Financiën. Daarnaast weigerde men hem over te plaatsen naar de douane.

In september 2012 verlieten u, uw ouders, de eerste echtgenote van uw vader, en uw halfzussen Syrië als gevolg van het geweld in de regio. Jullie vestigden zich in Bagdad. Tijdens jullie verblijf in Bagdad werd uw vader opnieuw bedreigd omwille van zijn verleden bij het Ministerie van Financiën. Bovendien voelde uw moeder zich niet gewenst door de familie van uw vader en vond ze Irak onveilig. Uw ouders scheidden, waarna u en uw moeder in februari 2013 naar Sakarya (Turkije) vluchtten. In maart 2013 volgde uw vader jullie naar Sakarya.

Rond 25 augustus 2015 verlieten u en uw ouders Turkije. Jullie maakten per boot de oversteek naar de Griekse eilanden. Vervolgens reisden jullie via het Griekse vasteland naar België. Op 14 september 2015 vroegen jullie in België asiel aan. Op instigatie van de Dienst Vreemdelingenzaken kreeg u een eigen asioldossier. Uw ouders waren zich daar niet van bewust.

Eind maart 2016 werd uw oom [A.A.J.] neergeschoten in zijn winkel te Saydiyah Bagdad. Begin april 2016 bezweek hij aan zijn verwondingen. Tijdens zijn rouwceremonie vielen sjiitische militieleden binnen in de woning van uw grootouders. Als gevolg van de inval zagen uw grootouders zich genoodzaakt om naar Dora te verhuizen.

Op 11 september 2016 werd uw broer [A.K.] [...] in België geboren.

Ter staving van uw asielaanvraag leggen u en uw ouders volgende documenten voor: kopie eerste pagina van paspoort vader, kopie identiteitskaart van vader dd. (onleesbaar)/09/2012, kopie identiteitskaarten van halfzussen, kopie eerste pagina Iraaks paspoort dd. 11/10/2012, Iraakse identiteitskaart dd. 06/09/2012, kopie Iraakse geboorteakte dd. 21/06/2012, Syrische geboorteakte dd. 22/05/2012, kopie Syrisch geboorteattest dd. 22/05/2012, kopie identiteitskaart oom [A.] dd. (onleesbaar), kopie Iraakse identiteitskaart van eerste echtgenote van vader dd. 09/03/2008, kopie Iraaks nationaliteitsbewijs van eerste echtgenote van vader dd. 02/09/2003, Syrische identiteitskaart van moeder dd. 05/09/2004, kopie eerste pagina Syrisch paspoort van moeder dd. 29/10/2008, attest registratie van moeder in Griekenland, baby's card, Belgische attesten in verband met de geboorte van broer [A.], kopie Iraakse huwelijksakte van eerste huwelijk van vader, kopie Syrische huwelijksakte van ouders dd. 04/11/2008, gelegaliseerde kopie van Syrische huwelijksakte van ouders dd. 2007, kopie attesten in verband met tewerkstelling en overplaatsing van vader, kopie proces-verbaal in verband met schietpartij dd. 15/05/2006, kopie overlijdensakte van oom [A.] dd. 03/04/2016, kopie aangifte rechtbank dd. 21/09/2016, verzendbewijs DHL, overzichtslijst met data.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u niet in aanmerking komt voor een toekenning van de vluchtelingenstatus of een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aangezien u, net als uw vader, enkel de Iraakse nationaliteit bezit moeten uw asielmotieven ten aanzien van Irak, uw land van herkomst, worden beoordeeld.

Uit uw asioldossier blijkt dat u op voorspraak van de Dienst Vreemdelingenzaken los van uw ouders een aparte asielaanvraag heeft ingediend. Uw vader beweert dat u in Irak niet veilig bent omwille van dezelfde redenen waarop zijn asielaanvraag gebaseerd is.

Uit een analyse van de asielmotieven blijkt dat deze niet volstaan om internationale bescherming toe te kennen. In hoofde van uw vader maakte het CGVS onderstaande analyse:

[idem motivering bestreden beslissing eerste verzoeker]

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK - Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 - 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het

leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016). Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen afkomstig uit "areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS." niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen

een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot, de andere door uw vader voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De (kopieën van de) identiteitsdocumenten van uw familieleden bevestigen hoogstens jullie identiteit, nationaliteit en afkomst. Die zaken staan momenteel niet ter discussie. Hetzelfde geldt voor de geboorteaktes, huwelijksaktes, echtscheidingsakte, het verzendbewijs van DHL, en de overzichtslijst met data. Geen van deze documenten doen uitspraak over de asielmotieven van uw vader.

U of uw ouders brengen geen andere elementen aan waaruit blijkt dat u nood heeft aan internationale bescherming. Evenmin bezit het CGVS elementen die uw voorgehouden nood aan internationale bescherming ondersteunen.

Het CGVS wijst erop dat in hoofde van uw moeder, anders dan in hoofde van uw vader en uzelf, een beslissing van erkenning van vluchteling werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift en stukken

2.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in samenhang met de materiële motiveringsplicht en artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van

en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het KB CGVS). Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Het CGVS wijst de asielaanvraag af op grond van een hele reeks diverse motieven, die er in essentie in bestaan om de geloofwaardigheid van het relaas van eerste verzoeker te betwisten.

Verzoekers verweer bestaat er in essentie in om de fouten in de motieven van het CGVS bloot te leggen, en om aan te tonen dat verzoekers relaas in grote lijnen wél geloofwaardig is.

hieronder geven verzoekers de motieven van het CGVS weer, en geven zij telkenmale hun eigen kritiek:

1.

Het CGVS stelt vooreerst dat er slechts selectief identiteitsdocumenten worden bijgebracht door verzoekers, zodat hun overzicht van hun verschillende verblijfssituaties niet gestaafd wordt. Het CGVS stelt dat het niet geloofwaardig is dat sommige documenten worden voorgelegd, maar dat andere niet worden getoond onder het motief dat zij verloren gegaan zijn in de zee.

Verzoekers wijzen er op dat eerste verzoeker heeft verklaard dat hij de voorgelegde identiteitsdocumenten pas achteraf heeft ontvangen met de post (zie gehoor 03.02.2017, blz. 13: "mijn broer stuurde ze per DHL op"; en daarna: "Hij heeft alle documenten naar hier opgestuurd"). Het is dus niet zo dat sommige documenten niet en andere wel verloren gingen in de zee. Ook mevrouw [S.] (moeder van tweede verzoeker) heeft dit zo verklaard (blz. 13 van haar gehoorverslag). Ze had enkel de identiteitskaart van zichzelf en van tweede verzoeker bij zich. Zij verklaarde daaromtrent:

"Ik heb toen beide paspoorten in een zakje gestoken en verstoppt tussen de kleren. We werden eerder voor het vertrek uit Turkije gezegd om die paspoorten goed te bewaren en verstoppen. Ik moest de documenten scheiden. De paspoorten zaten apart in een koffer. De rest in mijn handtas"

Zelfs indien dit inderdaad betekent dat verzoekers hun paspoorten niet konden voorleggen aan het CGVS, betekent dit niet ipso facto dat de verklaring ongeloofwaardig is.

Er kan in elk geval geen redelijke twijfel bestaan over hun identiteit.

Ook hun verschillende verblijfplaatsen, voor het geval van eerste verzoeker: opgroeien in Bagdad, verhuizen naar Syrië en terug verhuizen naar Irak, telkens omwille van het geweld, wordt overigens gestaafd in de Guidelines van 2012 (stuk 4), waarin staat (blz. 26):

"While previously many Iraqi Sunnis fled to Syria and Jordan to escape sectarian violence, reportedly most now seek to relocate within Iraq given tightened visa requirements in these countries and the ongoing violence in Syria."

2.

Ook verzoekers stelling dat hij geregeld in de luchthaven van Bagdad kwam en zodoende de veiligheidsprocedures kende, wordt niet geloofd, omdat verzoeker verklaarde dat hij slechts eenmaal per vliegtuig Bagdad verliet, en de andere keren telkens over land naar Syrië trok.

Hieruit blijkt dat het CGVS een slordige lezing maakt van verzoekers verklaringen. Hij heeft immers meermaals verklaard dat hij ten tijde van zijn job als chauffeur voor Aziz deze laatste overal vergezeld. (zo blz. 11, gehoor verslag 03.02.2017: "Mijn titel was chauffeur. Maar we moesten Aziz Jafar overal vergezellen. Hij stelde ons altijd voor als lijfwacht."). Verzoeker reisde zelf weliswaar niet vaak maar vergezeld Aziz her en der, zodat het aannemelijk is dat hij de veiligheidsprocedures op de luchthaven goed kende.

3.

Het CGVS stelt verder dat, zelfs indien verzoeker ingevolge het sektarisch geweld geweerd werd uit een publieke functie, verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij ook met zijn leven bedreigd werd door sjiiitische militieën.

Er zouden volgens het CGVS geen redenen zijn waarom een "hooggeplaatste binnen het veiligheidsbestel elf jaar na de feiten nog steeds een gerateerde chauffeur van een adviseur zou vervolgen". Verzoeker verwijst echter naar de Guidelines 2012 waarin dergelijke aanvallen gedocumenteerd worden, en waarbij aan mensen van het profiel van verzoeker (ni. werknemers van de regering) een risicoprofiel wordt toegedicht:

"Family members, drivers and bodyguards are also at risk of being killed or wounded in attacks²⁴⁹ and, in some cases, may have been targeted deliberately.²⁵" (blz. 14 Guidelines)

Bovendien blijken daarvoor allerhande motieven mee te spelen:

"Perpetrators' motives appear to be multidimensional. While certain acts are thought to be intended to delegitimize the Iraqi Government and spread fear among the wider population, other attacks seem to specifically target government officials, whether for their membership of a particular political party or their involvement in certain political affairs, such as national reconciliation, de-Ba'athification or anti-corruption efforts(nog steeds blz 14 Guidelines)

In elk geval speelt duidelijk mee, zoals verzoeker voortdurend aangaf in zijn gehoren, dat hij soenniet is, terwijl het regime na de val van Saddam, "de-Bathiseerde" en zodoende vele leden van de administratie die gelinkt werden aan de Bath-partij, waarvoor de soennitische etnie vaak al een voldoende aanwijzing was. Zodoende valt verzoeker eveneens binnen het risicoprofiel van veronderstelde politieke opposenten van het nieuwe regime na Saddam:

"After the fait of the previous regime in 2003, persons affiliated or associated with the former regime, through membership in the Ba'ath Party or as a result of their functions or profession, were subjected to systematic attacks mainly by armed Shi'ite groups" (blz. 18 Guidelines)

Het stemt evenzeer overeen met verzoekers relaas dat hij werd geviseerd door sjiitische gewapende groepen.

Bovendien bevestigen de Guidelines dat dergelijke geviseerde personen nog steeds worden gezocht, zelfs al is het niet duidelijk wat daar de precieze redenen voor zijn:

"Today, members of the former Ba 'ath Party or the former regime 's armed forces or security and intelligence services are reportedly no longer systematically singled out for attack by armed groups. They may still be targeted in individual cases, although the exact motivation behind an attack may not always be known (blz. 18 Guidelines).

Het CGVS weerlegt geenszins waarom deze Guidelines niet pertinent zouden zijn in de evaluatie van verzoekers asielaanvragen.

Bovendien blijkt uit de eigen CEDOCA informatie van het CGVS dat soennieten in Bagdad het voorwerp uitmaken van aanhoudend geweld door sjiitische milities (stuk 5 - COI Focus van 23.06.2016):

"(...) Volgens een gezaghebbende medewerker bij een internationale organisatie in Bagdad die omwille van de veiligheid van zijn bronnen anoniem wenst te blijven, zijn de soennieten in Bagdad nu sterker het mikpunt van mensenrechtenschendingen. (...) Volgens het team voor Irak van het Institute for the Study of War gebeurt het geweld door de sjiitische milities niet erg openlijk, maar gewoonlijk in de vorm van ontvoeringen en moorden. (...) Uit verschillende bronnen blijkt dat de sjiitische milities in Bagdad, samen met criminele bendes en militieleden die OD eigen initiatief handelen. voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor het geweld in Bagdad (met uitzondering van de aanslagen met springstof, die zijn toe te schrijven aan ISIS en eventueel nog andere soennitische groeperingen). Volgens een gezaghebbende medewerker bij een internationale organisatie in Bagdad en volgens ISW worden dagelijks lijken gevonden, kunnen de milities straffeloos te werk gaan, en kunnen de officiële veiligheidsdiensten daar maar weinig tegen ondernemen, door hun gebrek aan manschappen en organisatie. (...) " (blz. 10-11 COI Focus, eigen accentuering)

"Er zijn twee hoofdtypen van geweld in Bagdad: aanslagen met explosieven enerzijds, en ontvoeringen en moorden anderzijds. De explosieven zijn het werk van ISIS, de schietpartijen. ontvoeringen en moorden zijn toe te schrijven aan sjiitische milities, leden van sjiitische milities die OD eigen rekening handelen. of van criminele bendes. (...) " (blz. 13 COI-focus, eigen accentuering)

"Verschillende factoren dragen volgens Cedoca ertoe bij dat soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen. ontvoeringen of moorden. begaan door sjiitische milities:

- De feitelijke macht van de sjiitische milities in Bagdad is sterk toegenomen (...). Deze milities hebben mensenrechtenschendingen begaan OD soennitische burgers in de gebieden die zij hebben heroverd OD ISIS, en zij doen dit volgens onder andere Human Rights Watch ook nog in 2016. Als het tot confrontaties tussen milities en het Iraakse leger komt. moet het leger het onderspit delven.

- Het offensief van ISIS ten noorden van Bagdad en vooral de val van Mosul heeft het geweld tegen soennieten in Bagdad doen toenemen.

- Veel soennieten in Bagdad zijn IDP's die meer dan ingezetenen doelwit worden van de sjiitische milities; vooral ontheemden uit de provincie Anbar worden geviseerd.

- Soennieten lopen volgen UNHCR risico om opgepakt en gearresteerd te worden door de veiligheidsdiensten aan een controlepost, omdat zij ervan verdacht worden lid van ISIS te zijn.

- Uit informatie van UNHCR blijkt dat soennieten vaak slachtoffer worden van bedreigingen, verbaal geweld of mishandelingen. (...) "

(Blz. 17 COI-focus, eigen accentuering)

"Naast de terreur door ISIS zijn er verschillende sjiitische milities actief in de stad en in de provincie. deze maken jacht op vermeende ISIS-strijders. handhaven mee de orde, en bewaken de sjiitische wijken. Bij hun activiteiten gaan zij hardhandig te werk, en er zijn talrijke berichten over arrestaties. mishandelingen en verdwijningen van burgers. Dagelijks worden ook lijken gevonden, maar vaak is het niet mogelijk om de daders te identificeren, omdat ook onafhankelijk opererende leden van milities en criminele bendes gelijkaardige misdaden begaan, bijvoorbeeld om losgeld af te persen van ontvoerde burgers. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities

dan sjiiten. De milities handelen in feitelijke straffeloosheid, en de overheid is niet willens of niet machtig om hen te beteugelen" (blz. 31 COI Focus, eigen accentuering)

De door verzoekers vermelde feiten worden dus in grote lijnen bevestigd door zowel CEDOCA als door de Guidelines.

Op basis van al het voorgaande is er dan ook aanleiding om verzoekers het voordeel van de twijfel toe te kennen op grond van het artikel 48/6 Vreemdelingenwet waarvan de inhoud luidt als volgt:

"De asielzoeker dient alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen. Wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. "*

Verzoekers menen aan alle voorwaarden van deze bepaling te voldoen, temeer zij ook alle mogelijke bewijzen van hun problemen hebben voorgelegd.

4.

Verzoeker verwijst er voor het overige op dat het gros van de andere elementen die in de bestreden beslissingen worden aangehaald om de geloofwaardigheid van verzoekers relaas in twijfel te trekken, er in bestaat dat verzoeker daar geen, of geen authentieke documenten van kan voorleggen.

Verzoeker wijst er echter op dat hij een hele reeks documenten heeft bijgebracht, en dat het loutere feit dat een deel van het relaas niet gedocumenteerd kan worden, niet ipso facto betekent dat het relaas ongeloofwaardig is, temeer nu zijn relaas in grote lijnen overeenkomt met hetgeen algemeen bekend staat (opnieuw art. 48/6 Vreemdelingenwet).

5.

Het CGVS stelt voorts (op blz. 4 van de beslissing) dat verzoeker mocht verondersteld worden te weten dat amid [A.] nog steeds werkzaam was bij zijn terugkeer naar Bagdad in Syrië in 2008.

Verzoeker beweert dan ook niet dat hij hier niet van op de hoogte was. Hij was via discrete contacten met [A.], een collega-lifwacht te weten gekomen dat hij vergeten was door de oversten. Welnu, toen dit niet correct bleek te zijn is verzoeker onmiddellijk ondergedoken.

Het is net aannemelijk dat verzoeker opnieuw tracht terug te keren naar Bagdad om zich in zijn vroegere positie opnieuw in te werken. Dat bewijst dat een vlucht naar België uiteindelijk pas het laatste redmiddel was.

Ook de stelling van het CGVS dat verzoeker niet daadwerkelijk ondergedoken leefde, is niet aannemelijk. Het loutere feit dat hij in diezelfde periode uit de echt scheidde betekent niet dat hij op een of andere manier bekend was bij de sjiiitische milities. Het CGVS toont op geen enkele manier aan dat deze milities inzage zouden hebben in gerechtelijke procedures.

Het CGVS haalt in dit verband ook aan dat verzoeker met zijn eigen paspoort verklaarde te reizen in die periode. Men stelt dat het niet aannemelijk is, en dat verzoekers verklaring dat hij smeergeld betaalde, niet wordt aangetoond. De vraag is echter hoe verzoeker ooit dit bewijs zou kunnen leveren, aangezien van het betalen van smeergeld per definitie zo weinig mogelijk sporen worden achtergelaten."

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) in samenhang met de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt toegelicht:

1.

"Verzoekers menen in ondergeschikte orde dat zij minstens de subsidiaire bescherming dienen toegekend te krijgen, op basis van het artikel 48/4 Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

(...)

In casu vorderen verzoekers minstens om de subsidiaire bescherming op basis van art. 48/4,§2, c van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS baseert zich voor zijn weigering op zijn COI-focus van 06.02.2017.

Daarin stelt het CGVS dat het geweld in de provincie Bagdad, waar verzoeker vandaan komt, de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandeling, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het CGVS stelt dat de terreur uitgaat van IS en vooral zich richt op wijken en openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Hoewel IS voornamelijk de sjiitische bevolking viseert, worden burgers zonder onderscheid op basis van hun religie (soenniet/sjiit) getroffen aangezien het geweld blind is. Het CGVS stelt echter dat het geweld in 2015 veel lager ligt dan in 2013 tijdens de zgn. *Breaking the Walls* campagne van Al Qaeda. Het CGVS stelt dat er "nauwelijks gecombineerde militaire operatie met zelfmoordaanslagen plaatsvinden en aanvallen van guerillastrijders, maar meer frequente vaak minder zware aanslagen. Het CGVS stelt dat er in het voorjaar van 2016 slechts twee aanvallen van IS werden uitgevoerd, op 11.01.2016 op een winkelcentrum en op 28.02.2016 een dubbele aanval op Abu Ghraib. Het CGVS stelt dat dit soort aanvallen zeer uitzonderlijk blijft. Zelfs de zware aanslagen op 3 juli 2016 waarbij zeker 292 mensen om het leven kwamen, maakt volgens het CGVS in de COI focus over de veiligheidssituatie in Bagdad tussen 1 juni 2016 en 12 augustus 2016 niet dat er een fundamentele wijziging is ontstaan in de veiligheidssituatie. Het CGVS stelt voorts dat de sjiitische milities meer op eigen initiatief handelen en zorg voor meer individuele vormen van geweld (mishandelingen, ontvoeringen en moorden).

2.

Verzoeker wijst er vooreerst op dat hij meer dan een gemiddelde burger kans maakt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, aangezien hij als soenniet nog werkte voor het regime van Sadam in 2002.

Bovendien blijkt uit de informatie, ook die van CEDOCA, dat IS zich in Bagdad nog eerder richt op de sjiitische dan op de soennitische wijken, zodat verzoekers ook meer dan gemiddeld kans maken om slachtoffer te worden van een terreuraanslag dan andere inwoners van Bagdad.

Verzoekers wijzen terzake op het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie (Grote Kamer), van 17.02.2009 (C-465/07), waarin het Hof in zijn paragraaf 39 overweegt:

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming."

Hieruit blijkt dat ook bij de subsidiaire bescherming het CGVS diende na te kijken wat het individueel profiel was van verzoekers, hetgeen duidelijk onvoldoende gebeurd is.

Omwille van deze redenen alleen al dienen verzoekers de subsidiaire bescherming te worden toegekend, minstens moet het dossier worden teruggestuurd naar het CGVS opdat deze laatste meer onderzoek zou doen naar het individuele profiel van verzoeker.

3.

Hoe dan ook blijkt de inschatting van het CGVS dat er in 2015 minder blind geweld voorkwam dan in 2013 niet correct te zijn gebeurd, en bovendien blijkt de actuele veiligheidssituatie in Bagdad te zijn verslechterd.

Dat de vergelijking die in de COI-Focus gebeurt door CEDOCA tussen 2013 en 2015 niet helemaal correct is blijkt vooreerst uit twee arresten van de Raad van 12.04.2016 met nummers 165.615 en 165.616, die volgende kritiek leverde op de COI-focus over de veiligheidssituatie in Bagdad. Het gaat weliswaar om kritiek op een COI-focus (over de veiligheidssituatie van Bagdad) die dateert van oktober 2015, maar in de COI-focus van 23.06.2016 komt verweerder tot een identieke conclusie over de zogenaamde significante vermindering van het geweld in 2015 ten opzichte van 2013.

De Raad overwoog in de geciteerde arresten:

« En effet, la partie défenderesse affirme, dans les décisions attaquées, que « -par rapport au paroxysme de la campagne d'Al-Qaeda (« *Breaking the Walls* ») de 2013, en Irak, le nombre d'attentats et de victimes est significativement moins élevé en 2015 ». Le rapport du Cedoca (...) évoque, quant à lui, un niveau « sensiblement » moins élevé du nombre d'attentats et de victimes (page 8). Le Conseil, pour sa part, s'interroge sur l'existence dans ledit rapport d'élément concret et pertinent permettant de conclure à ladite baisse significative. En effet, après consultation des sources mentionnées et référencées dans le rapport du Cedoca, le Conseil relève ce qui suit : selon le site Iraq Body Count, le nombre de victimes civiles à Bagdad pour l'année 2015 est d'environ 2500, alors qu'il était d'environ 3000 pour l'année 2013 ; le nombre d'incidents, quant à lui, apparaît très semblable au chiffre de l'année 2014, soit environ 1400 et est, en outre, sensiblement plus élevé que le chiffre de l'année 2013 qui était d'environ 900. Aussi, le Conseil est interpellé par le fait que la baisse significative alléguée du nombre d'attentats en 2015, procède d'une analyse quelque peu tronquée puisqu'elle résulte d'une comparaison, sans nuance aucune, entre les chiffres des neufs premiers mois de l'année 2015 par rapport à ceux des douze mois des années 2014 ou 2013. Par ailleurs, le Conseil constate que, si les

décisions attaquées ne le relèvent pas, le même rapport du Cedoca affirme néanmoins que « l'utilisation d'engins explosifs artisanaux [...] cause également de nombreuses victimes sur le long terme [...] » (ibid., page 8), précisant encore que « le nombre total d'attentats à l'explosif n'a cependant pas diminué dans la capitale » (ibid., page 10-11) ; et que « la forte baisse des attentats à la voiture piégée n'a été que temporaire [...] » (ibid., p. 11) ; toujours selon ledit rapport, « en 2015, la province de Bagdad a été la province ayant enregistré chaque mois, en chiffres absolus, le bilan le plus lourd de victimes civiles » (ibid., page 11) et « depuis le début de 2015, le nombre de victimes à Bagdad est resté pratiquement constant [...] ». Enfin, et c'est d'importance, « la mission de l'ONU précise que le bilan réel de la violence pourrait être encore supérieur » (ibid., page 12). (...) Dès lors, à la lecture desdites informations et des éléments mis en exergue supra, le Conseil se demande comment la partie défenderesse peut conclure à une baisse significative de la violence à Bagdad en 2015 »

Hieruit blijkt dus dat er ernstige vragen te stellen zijn bij de bewering van verweerder dat er een significatieve daling zou zijn van het geweld in Bagdad in 2015.

Bovendien stelt ook de COI-focus van 23.06.2016 (stuk 5) nog steeds, in lijn met de kritiek van de Raad hier net boven geciteerd: "Iedere maand van 2015 en ook in 2016 telt de provincie Bagdad in absolute cijfers het hoogste aantal burgerslachtoffers (blz. 14).

Het is niet helemaal duidelijk hoe deze cijfers moeten worden geïnterpreteerd: temporeel of geografisch met andere woorden: het hoogste aantal burgerslachtoffers in vergelijking met de andere provincies in 2015-2016, dan wel het hoogste aantal burgerslachtoffers in de provincie Bagdad in vergelijking met dezelfde periodes in de jaren daarvoor.

In beide gevallen is dat alleszins geen goed teken: voor het CGVS zijn 2012 en 2013 blijkbaar referentiejaren als het op blind geweld aankomst van Al Qaeda/IS. Indien de situatie momenteel nog erger is dan toen, dan is de vraag waarom het CGVS in de actuele situatie geen subsidiaire bescherming meent te moeten toekennen.

4.

Op basis van al het voorgaande, met name het specifieke profiel van verzoeker, de blijvende en stijgende focus van IS op Bagdad door de verliezen van de terreurorganisatie elders in Irak, het feit dat uit cijfermateriaal blijkt dat de veiligheidssituatie in 2016 zeker niet significant beter is dan in de referentiejaren 2012-2013, blijkt dat verzoekers een ernstige kans maken om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van het artikel 48/4 Vreemdelingenwet, zodat een terugkeer naar Irak voor hen een schending van het artikel 3 EVRM zou uitmaken."

Verzoekers voegen volgende stukken toe aan hun verzoekschrift:

- uittreksel uit de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq", 31 mei 2012;
- COI Focus "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 26 april 2018 maakt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuw element de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018.

2.2.2. Tijdens de terechtzitting van 4 mei 2018 legt de raadsman van verzoekers overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer, waarbij volgende nieuwe elementen worden gevoegd:

- originele overlijdensakte van de neef van eerste verzoeker, opgesteld op 3 april 2016 met vertaling;
- de identiteitskaart van deze neef met vertaling;
- beschrijving van de plaats van het incident, door het politiecommissariaat van Al-Saidia van 30 maart 2016, met vertaling;
- het forensisch medisch verslag van 29 maart 2016, met vertaling;
- het proces-verbaal van het politiecommissariaat van Al-Saidia van 29 maart 2016, met vertaling;
- de verklaring van een burgerlijke partij van 21 september 2016, met vertaling;
- het verwijs van schrijven aan het politiecommissariaat van Al-Saidia van 1 november 2016, met vertaling;
- het schrijven aan onderzoeksrechter van Al-Bayaa van 3 mei 2017, met vertaling;
- waarschuwing aan de familie van eerste verzoeker, ongedateerd, met vertaling;
- een artikel van het Midden Oosten tijdschrift, ongedateerd, met vertaling.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers' verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het VN Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke

bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. De kern van verzoekers' vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat: eerste verzoeker heeft de Iraakse nationaliteit en verklaart een soenniet van Arabische origine te zijn. Hij verklaart als privéchauffeur te hebben gewerkt voor Aziz Jafar, adviseur op het kabinet van de vicepresident. Hij werd bedreigd door amid A. en sjiiitische milities. Verzoeker vreest bij terugkeer gedood te worden omwille van zijn voormalige positie als chauffeur van Aziz Jafar, als lid van de Al Jebouri-familie en als soenniet uit de wijk Saydiyah in Bagdad.

2.4.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekers een aantal documenten hebben voorgelegd aan de commissaris-generaal om hun vluchtrelaas te staven (CGVS, stuk 19, 'map met documenten').

Vooreerst merkt de Raad op dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Vervolgens stelt de Raad vast:

- Kopieën van de identiteitsdocumenten van verzoekers en hun familieleden: de Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze documenten hoogstens de identiteit, nationaliteit en afkomst bevestigen die niet ter discussie staan. Hetzelfde standpunt geldt voor de voorgelegde geboorteaktes, huwelijksaktes, echtscheidingsakte, het verzendbewijs van DHL, en de overzichtslijst met data, die overigens geen uitspraak doen over de vluchtmotieven.
- Stukken die verband houden met de loopbaan van eerste verzoeker: de Raad stelt vast dat in de kopieën van de attesten in verband met tewerkstelling en overplaatsing van 2008 en 2009 enkel wordt vermeld dat verzoeker als 'eerste chauffeur' werd beschouwd. In navolging van de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat deze attesten hoogstens verzoekers formele aanstelling bij het ministerie bevestigen maar verder geen uitspraak doen over de concrete jobinhoud of enig werkschema. In het werkattest van 24 augustus 2008 wordt verder louter vermeld dat verzoeker van 22 maart 2008 tot 10 juni 2008 niet aanwezig was op de werkvloer. Ook het ministerieel besluit van 6 juli 2005 bevestigt enkel dat verzoeker werd aangenomen op het 'Bureau van de (vice-)president' maar bevat verder geen job specificaties.
- Stukken die verband houdt met de moord op eerste verzoekers schoonbroer en neef: wat betreft de kopie van de overlijdensakte van verzoekers schoonbroer en neef A., merkt de commissaris-generaal vooreerst terecht op: *"Volgens de kopie van de overlijdensakte is [A.] namelijk op 2 april overleden en werd de overlijdensakte op 3 april 2017 opgesteld. (...) Vervolgens is het opmerkelijk dat de overlijdensakte niet volledig is ingevuld en er bijvoorbeeld niet staat waar [A.] is overleden. In diezelfde optiek is het opmerkelijk dat de dokter verklaarde dat het politiekantoor van Saydiyah het lichaam aan hem heeft overgemaakt, terwijl u verklaart dat [A.] al drie dagen in het ziekenhuis verbleef en daar is overleden."*

Wat betreft de kopie van de aangifte bij de rechtbank van Beiaa met betrekking tot de moord op de neef, merkt de commissaris-generaal eveneens terecht op: *"In de aangifte staat weinig meer dan een bondige samenvatting betreffende de moord. Het document bevat geen details betreffende de omstandigheden van de moord. Verder is het opmerkelijk dat de aangifte pas op 21 september 2016 is gebeurd, pas zes maanden na de moord. Daarnaast is het merkwaardig dat u de kopie van het document pas daags na het tweede gehoor voorlegt terwijl het document reeds in september 2016 werd opgesteld. Er kon dus redelijkerwijs worden verwacht dat u het al veel eerder had voorgelegd."*

- Stukken met betrekking tot het incident van 15 mei 2006 waarbij verzoeker werd beschoten: de Raad treedt de commissaris-generaal bij in de terechte vaststelling dat het *"opmerkelijk [is] dat zowel de politieaangifte als het attest van de rechtbank handgeschreven zijn. Er is zelfs geen officiële hoofding op het attest aangebracht. Er staan enkele stempels op het document, maar deze zijn niet op authenticiteit te verifiëren."*

Naast deze inhoudelijke opmerkingen, wijst de Raad erop dat in zoverre enkele kopieën worden voorgelegd en geen originele stukken, de authenticiteit en de herkomst van deze documenten niet kan worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Tevens blijkt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier dat er in Irak sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Iraakse officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping verworven zijn, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten hoe dan ook relatief is (zie CGVS, stuk 20, map 'landeninformatie', COI Focus 'Irak – Corruptie en documentatie-fraude', 8 maart 2016).

2.4.2.3. Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat de inhoud van de voorgelegde documenten op zich niet kan overtuigen en dat bovendien hun bewijswaarde relatief is om de redenen hierboven uiteengezet. Ze volstaan op zich dus niet om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd en specifiek en aannemelijk zijn, opdat hun vluchtrelaas in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kan worden beschouwd.

2.4.2.4. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers de vluchtelingenstatus wordt geweigerd omdat het vluchtrelaas van eerste verzoeker niet aannemelijk en niet geloofwaardig wordt geacht. Op basis van de voorgelegde stukken en verzoekers' verklaringen, oordeelt de commissaris-generaal onder meer dat:

"(...) Vervolgens maakt u niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren omwille van uw voormalige positie als chauffeur van Aziz Jafar.

Het CGVS heeft de grootste bedenkingen bij de premisse van de voorgehouden vervolging door sjiitische milities gelinkt aan 'amid' [A.].

U beweert dat u tot op heden wordt vervolgd omwille van een job die u niet meer uitoefent sinds mei 2006, ruim 10 jaar geleden. Volgens u werd u van de job geweerd aangezien u een soenniet uit Saydiyah bent, hetgeen de sjiitische veiligheidsverantwoordelijke van de vicepresident niet tolereerde. Hij achtte het niet gepast dat iemand met uw profiel inzage had in het doen en laten van sjiitische hooggeplaatste ambtenaren en politici. Volgens u weerde hij u niet enkel van de job, maar ondernamen hij en de aan hem gelinkte milities ook stappen om u te liquideren, getuige daarvan de schietpartij in mei 2006, de diverse bedreigingen in 2008 en 2009, en de twee huiszoekingen bij uw oom in 2012. Niettegenstaande het niet uitgesloten is dat soennitische ambtenaren in de loop der jaren (en zeker ten tijde van het sektarisch geweld) uit diverse publieke functies werden geweerd, dient u aannemelijk te maken dat u niet enkel uit uw functie werd ontzet maar dat u ook diende te vrezen voor een behandeling die als vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie kan worden beschouwd. Een gedwongen ontslag op basis van religieuze gezindte is op zich onvoldoende zwaarwichtig om als een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie te catalogeren. Bovendien zijn de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk of zelfs ronduit ongeloofwaardig (zie verder). Er is bovendien geen duidelijke reden waarom een hooggeplaatste binnen het veiligheidsbestel, met name een Brigadier-Generaal tevens veiligheidsverantwoordelijke van de Iraakse vicepresident, elf jaar na de feiten een gerateerde chauffeur van een adviseur zou vervolgen. Uit uw jobomschrijving blijkt namelijk dat u op zich weinig meer was dan de persoonlijke chauffeur van een adviseur. Bovendien was de adviseur in kwestie, eveneens een sjiiet, steeds tevreden over uw werk en steunde hij u om naar het ministerie terug te keren. Uit uw verklaringen blijkt nergens dat u zich op een danige manier heeft gedragen dat u sinds dan als een expliciet veiligheidsrisico werd of wordt beschouwd. Het is dan ook onduidelijk waarom de diverse sjiitische milities, quasi elf jaar na uw ontslag, nog steeds actief naar u op zoek zouden zijn en u uit de weg zouden willen ruimen. Gevraagd naar een verklaring of een toelichting, beweert u dat u op de lijst van gezochte personen staat en dat de sjiitische milities u niet met rust zullen laten tot het moment dat u vermoord bent (zie CGVS, [F.], 07/03/2017, p. 14). Dat is echter weinig meer dan een blote bewering, u heeft namelijk geen enkele concrete indicatie of geen enkel begin van bewijs dat aantoonde dat uw naam op een lijst van gezochte personen staat.

De ernst van de voorgehouden vrees wordt verder ondergraven door uw herhaalde terugkeer naar Irak en door het feit dat u probleemloos Irak kon in- en uitreizen.

U keerde tussen mei 2006 en maart 2013 driemaal voor langere periode terug naar Bagdad. Zoals gezegd betwijfelt het CGVS of het slechts om drie bezoeken ging (zie hoger). Uw herhaalde en langdurige terugkeer naar Irak is bijzonder merkwaardig. U beweert namelijk dat u wordt vervolgd door hooggeplaatsten binnen het Iraaks veiligheidsapparaat en de aan hen gelinkte sjiitische milities. U laat uitschijnen dat beiden een grote invloed uitoefenen op het Iraaks overheidsbestel en de Iraakse samenleving, getuige daarvan hun actief vervolgingsbeleid. Gezien het profiel van de actoren van vervolging en gezien de ernst van de ingeroepen feiten, is het opvallend dat u toch keer op keer het risico nam naar Bagdad terug te keren. Er bestaat met andere woorden een opvallende discrepantie tussen de ernst van uw vrees en uw gedrag navenant.

Die discrepantie wordt verder benadrukt in uw gedrag tijdens uw verblijf in Bagdad. Zo nam u zowel bij terugkeer in 2008 als bij terugkeer in 2009 contact op met uw werkgever. Nochtans lag bij uw werkgever de oorzaak van uw probleem. U verklaart dat [A.] u in 2008 verzekerde dat amid [A.] u vergeten was, maar dat kan weinig overtuigen (zie CGVS, [F.], 07/03/2017, p. 4, 10). Er mag redelijkerwijs worden verwacht dat u wist dat diezelfde amid nog op post was. Dat u desondanks terugkeerde naar de werkomgeving waar een leidinggevende actief was die in mei 2006 nota bene een doodseskader op u had afgestuurd, komt bijgevolg weinig overtuigend over. U beweert dat u bij terugkeer in 2008 na nauwelijks twee dagen opnieuw bedreigd werd (zie CGVS, [F.], 07/03/2017, p. 8). Desondanks bleef u nadien nog ongeveer twee maanden in Bagdad en regelde u ondertussen uw overplaatsing naar een

andere dienst. Ook dit mag ten zeerste verbazen. Dat u vervolgens begin 2009, slechts enkele weken later, nogmaals contact zocht met uw werkgever is in de door u geschetste context weinig overtuigend. Uiteindelijk bleef u in 2009 nogmaals een drietal maanden in Bagdad, ook al ontving u nauwelijks een maand na terugkeer nieuwe telefonische bedreigingen (zie CGVS, [F.], 07/03/2017, p. 9). Ook dit is weinig aannemelijk. Uiteindelijk keerde u in september 2012 nogmaals terug naar Bagdad. Bij deze terugkeer is het opvallend dat u ondanks de quasi ogenblikkelijke nieuwe dreigementen, namelijk twee huiszoeken bij uw oom, nog tot maart 2013 in Bagdad bleef (zie CGVS, [F.], 07/03/2017, p. 3, 11, 13, 16). U verklaart dat u al die tijd ondergedoken leefde (zie CGVS, [F.], 07/03/2017, p. 3), maar dat wordt tegengesproken door de neergelegde documenten. In diezelfde periode doorliep u namelijk allerhande administratieve procedures, bv. een echtscheidingsprocedure en de aanvraagprocedure voor nieuwe identiteitsdocumenten. Er kan dus bezwaarlijk worden gesteld dat u een ondergedoken leven leidde. Uit uw 'Facebookprofiel' blijkt bovendien dat u in dezelfde periode diverse 'posts' plaatste, onder andere met zelfportretten of met de place tag 'Baghdad' (zie Landenformatie, screenshots Facebook). Ook dat is bijzonder merkwaardig en bijzonder onvoorzichtig gedrag voor iemand die beweert te worden vervolgd door sjiiitische milities die overal informanten hebben en die via Facebook opereren (zie CGVS, [F.], 07/03/2016, p. 14).

Verder blijkt dat u steeds via officiële grensposten de Syrisch-Iraakse grens overstak. Bovendien reisde u telkenmale onder eigen identiteit en middels uw eigen reispaspoort (zie CGVS, [F.], 03/02/2017, p. 7-8). U beweert dat u steeds de grenswacht omkocht om de nodige stempels te zetten zonder uw naam in het systeem te verifiëren. Dat is echter weinig meer dan een blote bewering die u niet kan ondersteunen met concrete en geloofwaardige elementen. Dat u een dergelijke voorzichtigheid aan de dag legde bij de grensposten impliceert trouwens dat u vermoedde dat uw naam geseind stond. Het is in die optiek vreemd dat u zich vervolgens vrij verplaatste door Bagdad - een stad waar diverse checkpoints zijn opgetrokken, u aanmeldde bij overheidsadministraties waarvan u wist dat de milities er actief waren, nieuwe identiteitsdocumenten liet opstellen én een officiële echtscheidingsprocedure doorliep. Indien u werkelijk van mening was dat uw naam geseind stond, is het weinig waarschijnlijk dat u een dergelijke onvoorzichtigheid aan de dag legde.

Bij uw definitieve uitreis uit Irak reisde u bovendien via de luchthaven van Bagdad. U beweert dat u de nodige voorzorgsmaatregelen trof door een bevriende 'aqid' en een 'muqaddem' in te schakelen (zie CGVS, [F.], 03/02/2017, p. 7-8 - zie CGVS, [F.], 07/03/2017, p. 3), maar ook nu zijn dit weinig meer dan blote beweringen. U heeft geen concrete elementen waaruit blijkt dat u effectief met de hulp van de officiers het land kon uitreizen. Evenmin heeft u concrete aanwijzingen waaruit blijkt dat uw naam geseind stond en dat dergelijke voorzorgsmaatregelen effectief nodig waren. Uit uw verklaringen blijkt trouwens dat u op de weg naar de luchthaven diverse checkpoints en identiteitscontroles diende te passeren, zonder dat u zich daarbij liet assisteren door de bevriende officiers (zie CGVS, Fadhil, 07/03/2017, p. 3-5). Dit lukte probleemloos. Uw verklaringen lijken bijgevolg overtrokken en weinig geloofwaardig.

Bovendien rijzen er vragen bij de door u geschetste carrière op het Ministerie van Financiën.

U heeft geen concreet begin van bewijs waaruit blijkt dat u effectief lange tijd de privéchauffeur was van Aziz Jafar. Het ministerieel besluit van 6 juli 2005 bevestigt enkel dat u en [A.] werden aangenomen op het 'Bureau van de (vice-)president' en bevat verder geen job specificaties (zie Documenten, kopie ministerieel besluit dd. 06/07/2005). In de kopieën van de werkattesten van 2008 en 2009 wordt vervolgens enkel vermeld dat u als 'eerste chauffeur' werd beschouwd. De attesten bevestigen dus hoogstens uw formele aanstelling bij het ministerie, maar doen verder nergens uitspraak over wat u er concreet deed, hoe uw werkschema eruitzag, etc.

Vervolgens staat in het attest van 24 augustus 2008 dat u van 22 maart 2008 tot 10 juni 2008 niet aanwezig was op de werkvloer. Als gevolg daarvan werd u op 28 april 2008 ontslagen (zie Documenten, kopie ministerieel besluit dd. 24/08/2008). Dit staat haaks op wat u verklaart, namelijk dat u al sinds mei 2006 het werk had verlaten en tot eind 2008 het contact met uw werkgever had verbroken (zie CGVS, [F.], 03/02/2017, p. 10-12 - zie CGVS, [F.], 07/03/2017, p. 6-10). De discrepantie tussen uw verklaringen en de inhoud van uw documenten impliceert dat u geen volledig of geen geloofwaardig zicht biedt op uw loopbaan binnen het Ministerie van Financiën.

Los daarvan merkt het CGVS op dat u enkel kopieën en dus makkelijk te manipuleren documenten voorlegt ter staving van uw professionele carrière. In de wetenschap dat er in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met dergelijke documenten (zie Landeninformatie, 'COI Focus: Irak - Corruptie en

Documentenfraude), relativeert dit de bewijswaarde van de stukken. Dergelijke stukken hebben pas enige bewijswaarde wanneer ze worden ondersteund door precieze en volledige verklaringen, dat blijkt in casu - en als gevolg van de discrepanties tussen de inhoud van de documenten en uw verklaringen - niet het geval te zijn.

Vervolgens heeft het CGVS diverse opmerkingen bij de door u ingeroepen incidenten en bedreigingen. Deze opmerkingen zorgen ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vrees voor vervolging.

U beweert dat u op 14 mei 2006 verbaal werd bedreigd en fysiek werd belaagd door amid [A.], de veiligheidsverantwoordelijke van de vicepresident. Hij zou u op agressieve wijze hebben duidelijk gemaakt dat u als soenniet uit Saydiyah een potentieel veiligheidsrisico vormde voor de sjiitische vicepresident (zie CGVS, [F.], 07/03/2017, p. 6-7, 9-10). Alhoewel uw wapen en uw werkbadge tijdens het incident werden ingehouden, wat er op lijkt te wijzen dat u tot ontslag werd gedwongen, kreeg u naar eigen zeggen de mogelijkheid om de volgende dag uw werk te hervatten. Zowel uw leidinggevende, Aziz Jafar, als de vicepresident zelf zouden zich tegen het optreden van amid [A.] hebben gekant. Dat u aan de ene kant tot een ontslag werd gedwongen, maar aan de andere kant de volgende dag u werk kon hervatten lijkt behoorlijk inconsistent. Los daarvan heeft u niet het minste begin van bewijs betreffende het incident of betreffende de implicaties van het incident op uw loopbaan (zie hoger).

Wat het schietincident van 15 mei 2006 betreft, blijkt dat u een consistent verhaal vertelt wat betreft het incident en de verdere politionele en juridische afhandeling. Daartegenover staat dat u weinig meer geeft dan een feitelijk overzicht. U geeft enige toelichting wat betreft de wagens, de daders, en het aantal schoten, maar verder dan dat gaat u niet. U legt weliswaar een kopie voor van het proces-verbaal naar aanleiding van het incident, maar het CGVS heeft ernstige bedenkingen bij de bewijswaarde van het document. Om te beginnen omdat het om een kopie en dus makkelijk te manipuleren document gaat. Bovendien is het opmerkelijk dat zowel de politieaangifte als het attest van de rechtbank handgeschreven zijn. Er is zelfs geen officiële hoofding op het attest aangebracht. Er staan enkele stempels op het document, maar deze zijn niet op authenticiteit te verifiëren. Ook hier geldt dat er in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met dergelijke documenten. Ze hebben dus weinig of geen bewijswaarde zolang ze niet worden ondersteund met precieze en geloofwaardige verklaringen.

Verder blijkt dat er tussen mei 2006 en het najaar 2008 niets gebeurde dat er op wees dat u werd geviseerd omwille van uw werk op het ministerie.

In het najaar van 2008 volgde op uw tweede werkdag een mondelinge bedreiging door een u onbekende bewakingsagent (zie CGVS, [F.], 07/03/2017, p. 10-11). Er werd echter geen verder gevolg gegeven aan het dreigement terwijl u nadien nog maanden in Bagdad verbleef en contact onderhield met uw werkgever (zie boven).

In 2009 kreeg u te horen dat uw overplaatsing naar de douane werd afgekeurd. U beweert dat het om een bewuste actie ging, maar uit uw verklaringen blijkt dat het vooral om een administratieve formaliteit ging. U beschikte namelijk niet over de juiste documenten (zie CGVS, [F.], 07/03/2017, p. 11). Bovendien geldt ook hier dat een gedwongen ontslag of verboden terugkeer (onthoud dat hier de nodige bedenkingen over bestaan - zie hoger) op zich niet als een daad van vervolging wordt beschouwd. Volgens u werd u nadien twee keer telefonisch bedreigd door een onbekende beller, maar ook nu geldt dat er geen enkel gevolg aan het dreigement werd gegeven. Nochtans bleef u na de telefonische dreigementen nog een hele poos in Bagdad (zie CGVS, [F.], 07/03/2017, p. 11-12).

Tussen begin 2009 en september 2012 waren er geen concrete indicaties dat u in Irak werd geviseerd met het oog op vervolging. Het is dan ook bijzonder opmerkelijk dat de sjiitische milities in september 2012, nauwelijks drie dagen na uw terugkeer, het huis van uw oom binnenvielen. Dit komt geheel ongeloofwaardig over aangezien uw familie tussen 2006 en 2012 steeds ongemoeid bleef, zelfs toen u in 2008-2009 bij uw familie in Bagdad verbleef. Dat de sjiitische milities u in september 2012 quasi onmiddellijk konden traceren terwijl u buiten uw wijk bij een oom verbleef, is geheel onaannemelijk. Verder blijkt u weinig of geen concrete details over de inval te kunnen geven. Gevraagd om zo precies mogelijk te schetsen wat [E.] en uw oom over de inval vertelden, houdt u het grotendeels bij algemeenheden. Aangezien het om een ingrijpend incident gaat waarbij twee dichte familieleden betrokken waren, mogen redelijkerwijs meer uitgebreide en doorleefde verklaringen worden verwacht. Daarbij komt dat de daders zich volgens u in uiterst cryptische bewoordingen uitlieten. Ze eisten dat uw oom u zou aangeven wanneer u terugkeerde naar zijn woning. Toen uw oom vroeg hoe hij hen kon

contacteren, hielden ze het echter bij het nietszeggende "Wij weten hoe" (zie CGVS, [F.], 07/03/2017, p. 13-14). Het hoeft geen betoog dat dergelijke verklaringen weinig steek houden en dat uw verklaringen omtrent de inval weinig of niet overtuigen. Vervolgens heeft u het nog over een tweede inval, dewelke u niet heeft vermeld bij het invullen van de Vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie Vragenlijst, [F.], vraag 3.5). Vervolgens valt op dat na deze plotse en korte escalatie u en de rest van uw familie opnieuw compleet ongemoeid blijven. In de jaren die volgden was er namelijk geen enkele indicatie dat de milities nog naar u op zoek waren. Dat is hoogst opmerkelijk aangezien volgens uw verklaringen de milities niet konden weten of u al dan niet in Irak was, u had Irak namelijk in het grootste geheim verlaten (zie hoger). U verklaart dat uw ouderlijke woonst mogelijks in de gaten wordt gehouden, maar dat is weinig meer dan een blote bewering zonder enige feitelijke basis (zie CGVS, [F.], 07/03/2016, p. 14). Het zijn stuk voor stuk indicaties dat uw asielrelaas interne samenhang mist, inconsistent is, en dat er dus geen enkel geloof aan de diverse incidenten kan worden gehecht.

Het CGVS besluit bijgevolg dat er in hoofde van u geen sprake is van een vrees voor vervolging als gevolg van uw carrière bij het Ministerie van Financiën.

Verder kan niet worden aangenomen dat u als lid van de Al Jebouri-familie en als soenniet uit Saydiyah bij voorbaat een vrees voor vervolging dient te koesteren.

U beaamt dat de Al Jebouri's één van de grootste stamverbanden in Irak vormen. Volgens u bestaat uw stam uit ongeveer 8 miljoen personen, het overgrote merendeel daarvan zijn soennieten (zie CGVS, [F.], 03/02/2017, p. 4). Het is in die optiek al te voorbarig om te veronderstellen dat werkelijk ieder lid van deze stam voor vervolging dient te vrezen. Er dienen concrete indicaties voor handen te zijn dat dit werkelijk het geval is.

Vervolgens verklaart u dat u als soenniet uit Saydiyah wordt geïdoleerd (zie CGVS, [F.], 07/03/2017, p. 9-10). U haalt echter geen geloofwaardige en concrete indicaties aan waaruit dit blijkt (zie hoger). Ook hier geldt dat het al te voorbarig is om te veronderstellen dat werkelijk iedere inwoner van het overwegend soennitische stadsdeel Saydiyah voor vervolging dient te vrezen. U verklaart dat uw familie in 2006 Saydiyah diende te verlaten als gevolg van het sektarisch geweld, maar u linkte uw eigen vertrek in 2006 expliciet aan uw werk, hetgeen niet geloofwaardig is (zie boven). Uit uw verklaringen blijkt dat uw familie na het sektarisch geweld, anno 2007-2008, naar hun wijk terugkeerde. Nadien kenden ze ondanks hun stamnaam en soennitische achtergrond geen problemen in Saydiyah, hetgeen uw voorgehouden vrees uiteraard in ernstige mate relativeert (zie CGVS, 07/03/2017, p. 17).

[...]

Het is evenmin geloofwaardig dat uw familie momenteel wordt geïdoleerd met het oog op vervolging.

U beweert dat uw schoonbroer [A.] op 3 april 2016 overleed nadat hij eind maart 2016 was beschoten (zie CGVS, [F.], 07/03/2017, p. 15-16). Uw verklaringen over zijn overlijden zijn eerder summier en de voorgelegde documenten ter ondersteuning van uw verklaringen kunnen niet overtuigen. Volgens de kopie van de overlijdensakte is [A.] namelijk op 2 april overleden en werd de overlijdensakte op 3 april 2017 opgesteld. Bovendien bevat het document geen enkele toelichting wat betreft de doodsoorzaak. Er staat enkel dat hij stierf bij een "terroristisch incident". Het is weinig aannemelijk dat een dokter die op vraag van de politie een lijkschouwing uitvoert het bij een dergelijke vage en nietszeggende analyse houdt. Vervolgens is het opmerkelijk dat de overlijdensakte niet volledig is ingevuld en er bijvoorbeeld niet staat waar [A.] is overleden. In diezelfde optiek is het opmerkelijk dat de dokter verklaarde dat het politiekantoor van Saydiyah het lichaam aan hem heeft overgemaakt, terwijl u verklaart dat [A.] al drie dagen in het ziekenhuis verbleef en daar is overleden (zie Documenten, kopie overlijdensakte [A.]). Daags na het tweede gehoor legt u een kopie voor van de aangifte bij de rechtbank van Beiaa (zie Documenten, aangifte rechtbank dd. 21/09/2016). In de aangifte staat weinig meer dan een bondige samenvatting betreffende de moord. Het document bevat geen details betreffende de omstandigheden van de moord. Verder is het opmerkelijk dat de aangifte pas op 21 september 2016 is gebeurd, pas zes maanden na de moord. Daarnaast is het merkwaardig dat u de kopie van het document pas daags na het tweede gehoor voorlegt terwijl het document reeds in september 2016 werd opgesteld. Er kon dus redelijkerwijs worden verwacht dat u het al veel eerder had voorgelegd. Bovendien betreft het opnieuw een kopie en dus makkelijk te manipuleren document. Het CGVS heeft bijgevolg twijfels bij de authenticiteit van zowel de overlijdensakte als de aangifte bij de rechtbank. U kan bijgevolg niet overtuigen dat [A.] in de door u beschreven omstandigheden om het leven kwam.

Het is evenmin geloofwaardig dat de milities uw ouderlijke woonst zijn binnengevallen tijdens de rouwplechtigheid van [A.]. Bovendien zijn uw verklaringen over deze inval inconsistent. Tijdens het eerste gehoor verklaart u dat de onbekende daders de woning binnenvielen en brand stichtten (zie CGVS, [F.], 03/02/2017, p. 9). Tijdens het tweede gehoor geeft u een andere versie van de feiten. Volgens u vielen ze de woning binnen, ontvreemdden en vernielden ze de inboedel, en lieten ze een slogan op de muur na. Van een brand is niet langer sprake (zie CGVS, 07/03/2017, p. 16-17). Het spreekt voor zich dat dergelijke tegenstrijdige verklaringen ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de ingeroepen incidenten. Het CGVS hecht er bijgevolg geen geloof aan. U legt evenmin enig begin van bewijs voor om het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen teniet te doen. Evenmin legt u enig ander begin van bewijs voor waaruit blijkt dat uw familie noodgedwongen Saydiyah diende te verlaten.

Uit het voorgaande blijkt dat u geen geloofwaardige elementen aanbrengt om te kunnen concluderen dat uw familie wordt gevisieerd met het oog op vervolging.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen heeft het CGVS beslist dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend.”

Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat deze vaststellingen van de commissaris-generaal steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn.

2.4.2.5. Verzoekers slagen er middels hun verzoekschrift niet in om deze vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen.

Verzoekers uiten kritiek op de beoordeling van de commissaris-generaal dat eerste verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren omwille van zijn voormalige positie als chauffeur van Aziz Jafar.

De commissaris-generaal steunt zijn beoordeling onder meer op de vaststelling dat de voorgehouden vrees wordt ondergraven door eerste verzoekers herhaalde terugkeer naar Irak en door het feit dat hij probleemloos Irak kon in- en uitreizen.

Eerste verzoeker brengt hertegen in dat hij via discrete contacten met een collega-lijfwachter te weten is gekomen dat hij door zijn oversten was vergeten en onmiddellijk is ondergedoken wanneer dit niet correct bleek te zijn. Hij meent dat het net aannemelijk is dat hij trachtte terug te keren naar Bagdad en dat dit bewijst dat de vlucht naar België bewijst pas het laatste redmiddel was.

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal met deze verklaring rekening heeft gehouden en als volgt hierover motiveerde: *“U verklaart dat [A.] u in 2008 verzekerde dat amid [A.] u vergeten was, maar dat kan weinig overtuigen (zie CGVS, [F.], 07/03/2017, p. 4, 10). Er mag redelijkerwijs worden verwacht dat u wist dat diezelfde amid nog op post was. Dat u desondanks terugkeerde naar de werkomgeving waar een leidinggevende actief was die in mei 2006 nota bene een doodseskader op u had afgestuurd, komt bijgevolg weinig overtuigend over. U beweert dat u bij terugkeer in 2008 na nauwelijks twee dagen opnieuw bedreigd werd (zie CGVS, [F.], 07/03/2017, p. 8). Desondanks bleef u nadien nog ongeveer twee maanden in Bagdad en regelde u ondertussen uw overplaatsing naar een andere dienst. Ook dit mag ten zeerste verbazen. Dat u vervolgens begin 2009, slechts enkele weken later, nogmaals contact zocht met uw werkgever is in de door u geschetste context weinig overtuigend. Uiteindelijk bleef u in 2009 nogmaals een drietal maanden in Bagdad, ook al ontving u nauwelijks een maand na terugkeer nieuwe telefonische bedreigingen (zie CGVS, [F.], 07/03/2017, p. 9). Ook dit is weinig aannemelijk. Uiteindelijk keerde u in september 2012 nogmaals terug naar Bagdad. Bij deze terugkeer is het opvallend dat u ondanks de quasi ogenblikkelijke nieuwe dreigementen, namelijk twee huiszoekingen bij uw oom, nog tot maart 2013 in Bagdad bleef (zie CGVS, [F.], 07/03/2017, p. 3, 11, 13, 16).”*

Eerste verzoeker komt in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas en het herhalen van eerder afgelegde en niet overtuigende en onaannemelijke verklaringen, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Eerste verzoeker meent verder dat het loutere feit dat hij in diezelfde periode uit de echt scheidde, niet betekent dat hij op een of andere manier bekend was bij de sjjiitische milities, nu het CGVS op geen

enkele wijze aantoonde dat deze milities inzage zouden hebben in gerechtelijke procedures. Hij stelt tevens de vraag hoe hij ooit kan bewijzen dat hij smeergeld betaalde om met zijn eigen paspoort te kunnen reizen.

De Raad besluit dat dit betoog niet kan overtuigen om volgende redenen.

Vooreerst toont de landeninformatie aan dat veel milities, waaronder de grootste zoals de Badr-militie, banden hebben met politieke partijen en eigenlijk de gewapende arm zijn van hun partij. Deze militarisering van de politiek is sinds het uitbreken van het conflict met ISIS nog toegenomen. Niet alleen de pro-Iraanse partijen beschikken over milities. Moqtada al-Sadr voert het bevel over Saraya al-Salam, en talrijke kleinere politieke formaties beschikken over eigen milities die wedijveren om politieke macht en invloed. De inzet van bij de PMU aangesloten milities voor het verwerven van politieke macht en invloed is niet beperkt tot Bagdad, ook in andere regio's worden lokale milities opgericht en bewapend. (COI Focus *"Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad"*, 25 september 2017, p. 17).

Dat verzoeker bekend was en is met deze informatie blijkt uit de verklaringen die hij tijdens zijn gehoren aflegde. Zo verklaarde verzoeker dat amid A., een sjiit, het hoofd was van de beveiliging van de vicepresident, ongeveer 1000 man leidde en op zoek was naar hem en dat hij schrik had dat zijn naam geseind stond (gehoorverslag CGVS, stuk 11, 3 februari 2017, p. 8). Deze man werkte, volgens verzoeker, voor de Majlis al Alaa, een sjiitische partij (gehoorverslag CGVS, stuk 7, 7 maart 2017, p. 4). Hij verklaarde verder dat de sjiitische milities een heel informatiesysteem en registratiesysteem hadden opgebouwd (gehoorverslag CGVS, stuk 11, 3 februari 2017, p. 8) en dat amid A. overal informanten had (gehoorverslag CGVS, stuk 7, 7 maart 2017, p. 10).

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zijn beoordeling dat bezwaarlijk gesteld kan worden dat verzoeker een ondergedoken leven leidde tevens steunde op volgende terechte vaststelling: *"Uit uw 'Facebookprofiel' blijkt bovendien dat u in dezelfde periode diverse 'posts' plaatste, onder andere met zelfportretten of met de place tag 'Baghdad' (zie Landeninformatie, screenshots Facebook). Ook dat is bijzonder merkwaardig en bijzonder onvoorzichtig gedrag voor iemand die beweert te worden vervolgd door sjiitische milities die overal informanten hebben en die via Facebook opereren (zie CGVS, [F.], 07/03/2016, p. 14)."*

Tevens stelde commissaris-generaal terecht vast: *"Het is in die optiek vreemd dat u zich vervolgens vrij verplaatste door Bagdad - een stad waar diverse checkpoints zijn opgetrokken, u aanmeldde bij overheidsadministraties waarvan u wist dat de milities er actief waren, nieuwe identiteitsdocumenten liet opstellen én een officiële echtscheidingsprocedure doorliep. Indien u werkelijk van mening was dat uw naam geseind stond, is het weinig waarschijnlijk dat u een dergelijke onvoorzichtigheid aan de dag legde."*

Bij uw definitieve uitreis uit Irak reisde u bovendien via de luchthaven van Bagdad. U beweert dat u de nodige voorzorgsmaatregelen trof door een bevriende 'aqid' en een 'muqaddem' in te schakelen (zie CGVS, [F.], 03/02/2017, p. 7-8 - zie CGVS, [F.], 07/03/2017, p. 3), maar ook nu zijn dit weinig meer dan blote beweringen. U heeft geen concrete elementen waaruit blijkt dat u effectief met de hulp van de officiers het land kon uitreizen. Evenmin heeft u concrete aanwijzingen waaruit blijkt dat uw naam geseind stond en dat dergelijke voorzorgsmaatregelen effectief nodig waren. Uit uw verklaringen blijkt trouwens dat u op de weg naar de luchthaven diverse checkpoints en identiteitscontroles diende te passeren, zonder dat u zich daarbij liet assisteren door de bevriende officiers (zie CGVS, [F.], 07/03/2017, p. 3-5). Dit lukte probleemloos. Uw verklaringen lijken bijgevolg overtrokken en weinig geloofwaardig."

Deze Raad stelt vast dat verzoekers het geheel van deze vaststellingen niet betwisten.

Verzoekers laten overigens alle andere vaststellingen die de beoordeling van de commissaris-generaal dat eerste verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren omwille van zijn voormalige positie als chauffeur van Aziz Jafar ondersteunen, ongemoeid. Het betreft met name de vaststellingen dat:

- er de grootste bedenkingen zijn bij de premisse van de voorgehouden vervolging door sjiitische milities gelinkt aan amid A. daar er, onder meer, geen duidelijke redenen zijn waarom een hooggeplaatste binnen het veiligheidsbestel en diverse sjiitische milities, bijna elf jaar na zijn ontslag, nog steeds actief op zoek zouden zijn naar eerste verzoeker. Verzoekers uitleg dat hij op een lijst van gezochte personen staat is niet meer dan een blote bewering. Er is verder geen concrete indicatie of een begin van bewijs dat zijn naam op zulke lijst staat;

- er vragen rijzen over verzoekers carrière op het ministerie van financiën, nu er geen concreet begin van bewijs voorligt waaruit blijkt dat eerste verzoeker effectief lange tijd de privéchauffeur was van Aziz Jafar en dat de discrepantie tussen zijn verklaringen en de inhoud van de voorgelegde documenten impliceert dat verzoeker geen of geen volledig zich biedt op zijn loopbaan binnen dit ministerie;

- er diverse opmerkingen kunnen worden geplaatst bij de beweerde vervolgingsfeiten, dit zijn de verschillende incidenten en bedreigingen. Verzoekers relaas mist interne samenhang en is inconsistent waardoor er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de verschillende incidenten.

Voorts gaan verzoekers in hun verzoekschrift geheel niet in op de beoordeling van de commissaris-generaal dat :

- niet kan worden aangenomen dat verzoekers als lid van de Al Jebouri familie en als soennieten uit Saydiyah bij voorbaat een vrees voor vervolging dient te koesteren; en
- het evenmin geloofwaardig is dat verzoekers familie momenteel wordt geviseerd met het oog op vervolging.

De onderliggende vaststellingen waarop deze beoordelingen steunen, worden niet betwist.

Verzoekers verwijzen naar de UNHCR Eligibility Guidelines en stellen dat eerste verzoeker valt onder het risicoprofiel van personen die worden geassocieerd met de Iraakse overheid, met name werknemers van de regering, enerzijds, en het risicoprofiel van (vermeende) opposanten van de Iraakse overheid, met name vermeende politieke opposanten, anderzijds. Ze benadrukken de voormalige publieke functie van eerste verzoeker, het feit dat hij soenniet is en dat vele leden van de oude administratie worden gelinkt aan de Baath-partij van Saddam Hussein. Zij betogen verder dat soennieten in Bagdad het voorwerp uitmaken van aanhoudend geweld door sjjiitische milities en verwijzen naar CEDOCA informatie.

Vooreerst blijkt uit de landeninformatie, aangebracht door beide partijen, weliswaar dat soennieten een groter risico lopen om slachtoffer te worden van doelgericht geweld, maar niet dat soennieten in Bagdad het voorwerp uitmaken van groepsvervolging. Het enkele gegeven dat verzoeker soenniet is, is op zich dus niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Verzoeker dient dit in concreto aannemelijk te maken.

De Raad merkt verder op dat in de UNHCR richtlijnen uitdrukkelijk wordt gesteld:

- *“UNHCR considers that individuals associated with, or perceived to be supporting the Iraqi authorities, the ISF or the (former) MNF-I/USF-I are, depending on the circumstances of their claim, likely to be in need of international refugee protection on account of their (imputed) political opinion.”*, alsook
- *“UNHCR considers that individuals perceived as opposing the Iraqi authorities are, depending on the circumstances of their claim, likely to be in need of international refugee protection on account of their (imputed) political opinion.”* (eigen onderlijning).

Aldus verliezen verzoekers uit het oog dat volgens de UNHCR Eligibility Guidelines moet worden gekeken naar de individuele omstandigheden van het geval, hetgeen een individuele en in concreto-beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, noodzakelijk maakt.

De Raad stelt, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoekers dergelijke individuele en concrete omstandigheden niet aannemelijk maken, nu zij geen valabele elementen bijbrengen die de desbetreffende vaststellingen, weergegeven in punt 2.4.2.4., afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zoals reeds vermeld, gaan verzoekers niet in op de vaststelling dat het onduidelijk is waarom een hooggeplaatste binnen het veiligheidsbestel alsook diverse sjjiitische milities, bijna elf jaar na zijn ontslag, nog steeds actief op zoek zouden zijn naar eerste verzoeker, noch op de vaststelling dat de voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk en zelfs ongeloofwaardig zijn. De loutere verwijzing naar algemene informatie doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Verzoekers blijven, gelet op het voorgaande, in gebreke om de aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aan te tonen.

Waar verzoekers kritiek uiten op de vaststelling in de bestreden beslissingen dat er geen sluitend begin van bewijs voorligt betreffende hun verblijfplaatsen van de laatste jaren en dat de commissaris-generaal redenen heeft om aan te nemen dat verzoekers geen volledig zicht bieden op hun verblijfsplaatsen van de laatste jaren, onder meer omwille van verzoekers verklaringen over de veiligheidsprocedures op de luchthaven van Bagdad, wijst de Raad erop dat deze vaststelling in punt 2.4.2.4. niet werd weerhouden als een pertinente vaststelling. Het motief in de bestreden beslissing hierover is bijgevolg overtoollig zodat verzoekers' kritiek hierop geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de vluchtelingen-status. De in punt 2.4.2.4. weergegeven vaststellingen, die alle betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas, zijn voldoende determinerend om de bestreden beslissingen te schragen, zodat de Raad niet verder ingaat op de betrokken kritiek.

2.4.2.6. Verzoekers weerleggen derhalve de voormelde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals geciteerd in punt 2.4.2.4., die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, niet. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en overgenomen.

De documenten die werden voorgelegd bij het CGVS en die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde, werden aldus niet aangevuld en geruggesteund door voldoende consistente, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen. Bijgevolg besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat, op basis van de verklaringen tijdens de gehoren bij het CGVS in samenhang met de toen voorgelegde documenten, verzoekers' vluchtrelaas in deze stand van zaken niet aannemelijk en niet geloofwaardig wordt geacht.

2.4.2.7. In hun aanvullende nota leggen verzoekers nieuwe elementen voor. Deze bestaan enkel uit documenten, zonder verdere duiding.

De Raad stelt vast dat een deel van de voorgelegde documenten betrekking heeft op de moord op de schoonbroer en neef van eerste verzoeker. Eerste verzoeker gaf tijdens zijn gehoren aan niet te weten waarom zijn neef werd vermoord en de daders niet te kennen. Zijn neef had met niemand problemen maar volgens verzoeker zijn in de wijk Saidiya sjiiitische milities aanwezig die vooral soennieten viseren (gehoorverslag CGVS, stuk 11, 3 februari 2017, p. 9 en gehoorverslag CGVS, stuk 7, 7 maart 2017, p. 15-16). Hij maakte verder gewag van een link met de stamnaam van zijn familie, met name Al Jebouri.

Wat betreft deze stamnaam, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht: *“U beaamt dat de Al Jebouri's één van de grootste stamverbanden in Irak vormen. Volgens u bestaat uw stam uit ongeveer 8 miljoen personen, het overgrote merendeel daarvan zijn soennieten (zie CGVS, [F.], 03/02/2017, p. 4). Het is in die optiek al te voorbarig om te veronderstellen dat werkelijk ieder lid van deze stam voor vervolging dient te vrezen. Er dienen concrete indicaties voor handen te zijn dat dit werkelijk het geval is.”*

Wat betreft verzoekers bewering dat soennieten uit Saydiyah worden gevisieerd, motiveert de commissaris-generaal terecht als volgt: *“U haalt echter geen geloofwaardige en concrete indicaties aan waaruit dit blijkt (zie hoger). Ook hier geldt dat het al te voorbarig is om te veronderstellen dat werkelijk iedere inwoner van het overwegend soennitische stadsdeel Saydiyah voor vervolging dient te vrezen. U verklaart dat uw familie in 2006 Saydiyah diende te verlaten als gevolg van het sektarisch geweld, maar u linkte uw eigen vertrek in 2006 expliciet aan uw werk, hetgeen niet geloofwaardig is (zie boven). Uit uw verklaringen blijkt dat uw familie na het sektarisch geweld, anno 2007-2008, naar hun wijk terugkeerde. Nadien kenden ze ondanks hun stamnaam en soennitische achtergrond geen problemen in Saydiyah, hetgeen uw voorgehouden vrees uiteraard in ernstige mate relativeert (zie CGVS, 07/03/2017, p. 17).”*

Verzoekers leggen heden een internetartikel van het Midden Oosten tijdschrift voor. Volgens de raadsman toont dit aan dat soennieten uit Saydiyah worden vervolgd. De Raad kan, na herhaalde lectuur, nergens lezen dat in dit artikel wordt vastgesteld dat soennieten uit Saydiyah worden vervolgd. Het artikel handelt enkel over lijsten van voormalige leger- en inlichtingenofficieren die met moord worden bedreigd, waarvan sommigen in Saydiyah wonen. Hoewel het internetartikel zelf ongedateerd is, werden de internetcommentaren, die terug te vinden zijn op de beëdigde vertaling, reeds geschreven in 2010, hetgeen laat vermoeden dat het internetartikel ook werd gepubliceerd in 2010, wat de actuele waarde van het artikel danig relativeert. Zoals eerder vermeld, uit de landeninformatie blijkt niet dat soennieten in Bagdad het voorwerp uitmaken van groepsvervolging.

Gelet op deze eerste vaststellingen, blijft een individuele en in concreto-beoordeling van verzoekers' vervolgingsvrees noodzakelijk.

- Wat betreft de overlijdensakte van de neef van verzoeker, opgesteld op 3 april 2016, stelt de Raad vast dat een kopie van deze overlijdensakte reeds werd neergelegd bij het CGVS. Verzoekers leggen heden weliswaar het origineel voor, maar dit doet geen afbreuk aan de reeds vermelde terechte vaststelling van de commissaris-generaal dat: *“(…) Vervolgens is het opmerkelijk dat de overlijdensakte niet volledig is ingevuld en er bijvoorbeeld niet staat waar [A.] is overleden. In diezelfde optiek is het opmerkelijk dat de dokter verklaarde dat het politiekantoor van Saydiyah het lichaam aan hem heeft overgemaakt, terwijl u verklaart dat [A.] al drie dagen in het ziekenhuis verbleef en daar is overleden.”*

Verzoekers geven geen uitleg voor de inconsistentie tussen eerste verzoekers eerste verklaring dat zijn neef op 3 april 2016 werd beschoten en drie dagen later overleed in het ziekenhuis (gehoorverlag CGVS, stuk 7, 7 maart 2017, p. 15) en de inhoud van dit document, waar als datum van overlijden 2 april 2016 wordt genoteerd alsook wordt vermeld dat het lichaam van zijn neef op 3 april 2016 door de politie van Al-Saidia aan de arts werd overgemaakt. Hoewel de beëdigde vertaling van de originele overlijdensakte vermeldt dat de neef werd gedood door geweerschoten, doet deze overlijdensakte verder geen uitspraak over de concrete omstandigheden waarin de neef om het leven kwam, noch door wie de geweerschoten werden gelost en waarom.

- De identiteitskaart van verzoekers neef bevat op zich geen aanwijzingen over de voorgehouden vervolgingsvrees.
- Ook de beschrijving van de plaats van het incident, door het politiecommissariaat van Al-Saidia van 30 maart 2016 doet, buiten de vermelding van geweerschoten, geen uitspraak over de omstandigheden waarin de neef om het leven kwam, noch door wie de geweerschoten werden gelost en waarom. De beschrijving vermeldt immers *“Er is niets die kan nuttig zijn voor het onderzoek.”*
- Het forensisch medisch verslag van 29 maart 2016, vermeldt enkel dat de neef werd geraakt in de borst, buik en armen door meerdere geweerschoten, maar doet geen uitspraak over de omstandigheden waarin de neef om het leven kwam, noch door wie de geweerschoten werden gelost en waarom. Dit medisch verslag werd opgemaakt op 29 maart 2016. Ter terechtzitting stelt de raadsman van verzoekers dat op 29 maart 2016 op de neef werd geschoten en dat hij op 3 april 2016 overleed. Dit betoog komt echter niet overeen met de overlijdensakte waaruit blijkt dat de neef reeds op 2 april 2016 overleed. Tevens komt dit betoog niet overeen met de verklaring van eerste verzoeker dat zijn neef op 3 april 2016 werd beschoten en drie dagen later overleed in het ziekenhuis (gehoorverlag CGVS, stuk 7, 7 maart 2017, p. 15).
- Het proces-verbaal van het politiecommissariaat van Al-Saidia van 29 maart 2016, meldt dat de neef werd neergeschoten door een *“gewapende onbekende groep”*. Het is niet duidelijk op basis van welke vaststellingen de politie concludeert dat er werd geschoten door een *“gewapende onbekende groep”*. Het proces-verbaal bevat verder enkel de verklaring van de dochter van de neef die aangeeft dat zij werd gebeld door vrienden die haar vertelde dat haar vader was neergeschoten door *“onbekende schutters”*. Het proces-verbaal bevat bijgevolg enkel een verklaring en verder geen objectieve vaststellingen die staven dat de neef werd neergeschoten een *“gewapende onbekende groep”*. Het proces-verbaal doet verder geen uitspraak over de redenen waarom de geweerschoten werden gelost. Het scheidt geen enkele duidelijkheid over de motieven van de schutter(s).
- De verklaring van een burgerlijke partij van 21 september 2016, meldt dat de neef slachtoffer was van een schietpartij op 29 maart 2013 dat hij na vier dagen overleed, dat het een terroristische aanslag is en dat een klacht wordt ingediend wanneer de ouders worden geïdentificeerd. De Raad stelt vast verzoekers geen documenten neerleggen waaruit blijkt dat bewering van een *“terroristische aanslag”* inhoudelijk werd onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde. Het is bovendien opmerkelijk dat deze verklaring pas op 21 september 2016 werd afgelegd, dit is zes maanden na de moord op eerste verzoekers neef.
- Het verwijs van schrijven aan het politiecommissariaat van Al-Saidia van 1 november 2016, bevat enkel de vermelding het nodige te doen en het aan de bevoegde rechter voor nazicht voor te leggen. Er is geen enkel concreet aanknopingspunt te bespeuren met de moord op eerste verzoekers neef.
- Uit het schrijven aan de onderzoeksrechter van Al-Bayaa van 3 mei 2017 blijkt enkel dat de zaak werd afgesloten.

Aldus geven de voorgelegde documenten geen enkel uitsluitel over de concrete omstandigheden waarin de neef om het leven kwam, noch door wie de geweerschoten werden gelost, noch over het waarom en de achterliggende motieven.

Verder is het opmerkelijk dat verzoekers deze documenten nu pas voorleggen, hoewel ze dateren van 2016. Er kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoekers ze al veel eerder hadden kunnen

voorleggen, des te meer daar zij eerder wel een kopie van de overlijdensakte van 3 april 2016 konden voorleggen.

Naast deze inhoudelijke opmerkingen over de documenten, stelt de Raad tevens vast dat, buiten de originele overlijdensakte, alle andere documenten die betrekking hebben op de moord van de neef, enkel kopieën betreffen. Dit is duidelijk te zien aan de kopieerrandjes op de voorgelegde documenten. De authenticiteit en de herkomst van deze documenten kan aldus niet worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Wat betreft de waarschuwing aan de familie van verzoeker, ongedateerd, kan eerst dienstig worden verwezen naar volgende vaststellingen in de bestreden beslissingen: *“Het is evenmin geloofwaardig dat de milities uw ouderlijke woonst zijn binnengevallen tijdens de rouwplechtigheid van [A.]. Bovendien zijn uw verklaringen over deze inval inconsistent. Tijdens het eerste gehoor verklaart u dat de onbekende daders de woning binnenvielen en brand stichtten (zie CGVS, [F.], 03/02/2017, p. 9). Tijdens het tweede gehoor geeft u een andere versie van de feiten. Volgens u vielen ze de woning binnen, ontvreemdden en vernielden ze de inboedel, en lieten ze een slogan op de muur na. Van een brand is niet langer sprake (zie CGVS, 07/03/2017, p. 16-17). Het spreekt voor zich dat dergelijke tegenstrijdige verklaringen ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de ingeroepen incidenten. Het CGVS hecht er bijgevolg geen geloof aan. U legt evenmin enig begin van bewijs voor om het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen teniet te doen. Evenmin legt u enig ander begin van bewijs voor waaruit blijkt dat uw familie noodgedwongen Saydiyah diende te verlaten.”* Het is dan ook opmerkelijk dat verzoekers er nu wel in slagen om een stuk voor te leggen waarmee eerste verzoeker wil aantonen dat zijn familie noodgedwongen Saydiyah diende te verlaten. Verzoekers maakten overigens tijdens hun gehoren nooit melding van deze waarschuwing. Deze opmerkelijkheid wordt verder versterkt door de vaststelling dat in Irak een hoge graad van corruptie heerst en dat eender welk document eenvoudig tegen betaling kan worden verkregen. Wederom kan hier worden verwezen naar de objectieve landeninformatie in het administratief dossier (zie CGVS, stuk 20, map ‘landeninformatie’, COI Focus ‘Irak – Corruptie en documentatiefraude’, 8 maart 2016). Deze waarschuwingsbrief kan bijgevolg door eender wie zijn opgesteld en volstaat dan ook niet als bewijs.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen over het overlijden van zijn neef, door de commissaris-generaal, terecht als *“eerder summier”* werden beschouwd. Ook nu moet de Raad vaststellen dat eerste verzoeker niet meer duidelijkheid schept over de motieven achter de moord op zijn broer.

In acht genomen wat hierboven wordt besproken, moet worden besloten dat de inhoud van de voorgelegde documenten op zich niet kan overtuigen en dat bovendien hun bewijswaarde relatief is om de redenen hierboven uiteengezet. Samen met de vaststelling dat verzoekers’ verklaringen eerder summier zijn en dat deze documenten in wezen voortbouwen op een eerder ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, oordeelt de Raad dat verzoekers met de hierboven besproken documenten er niet in slagen aan te tonen dat hun familie wordt gevisieerd met oog op vervolging, noch maken zij aannemelijk dat zij als lid van de Al Jebouri-familie en als soennieten uit Saydiyah een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren.

2.4.2.8. Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werden ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar, Hawija en de laatste gebieden van ISIS in Anbar. Midden oktober 2017 richtten de Iraakse strijdkrachten zich op de omstrede gebieden langs de grens met de Koerdische Autonome Regio en werden de Koerdische peshmerga daar verdreven. De stad Kirkuk en nabijgelegen olievelden vielen eveneens terug in handen van het centrale gezag. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 was er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, was in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen, is volledig geweken. Op 9 december 2017 verkondigde de Iraakse eerste minister Haider Al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen ISIS.

Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend kunnen zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de

regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekers niet betwisten dat, gezien hun verklaringen met betrekking tot hun plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad dient te worden beoordeeld.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 26 april 2018 en dat werd opgenomen in de bronnenlijst van de bij deze nota gevoegde COI Focus *“Irak. De veiligheids-situatie in Bagdad”* van 26 maart 2018, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

Uit dit standpunt blijkt dat UNHCR zich verzet tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn uit gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

Uit de door de verwerende partij aangeleverde informatie (aanvullende nota CGVS, COI Focus *“Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad”* van 26 maart 2018) blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers is gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Uit de landeninformatie blijkt evenwel dat ISIS zich nog nauwelijks bedient van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Daar staat tegenover dat het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad vanaf begin 2017 sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Verder is niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een *“ramadanoffensief”* met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. Deze tendens zet zich in 2018 ook nog voort.

Uit de landeninformatie kan verder niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet meer tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS kwam in 2017, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en werd steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geïsoleerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald. Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in heel 2017 en de eerste maanden van 2018 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst gezien in 2012.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers oplevert, dienen ook andere objectieve elementen te worden meegenomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat wordt getroffen door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals hoger reeds werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants en cafés blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen.

Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van worden uitgegaan dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend en worden er nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen de 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zodanige aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (Ibid., nr. 40). In het afgelopen jaar 2017 is het aantal IDP's in Bagdad sterk geslonken hetgeen de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en de openbare dienstverlening heeft verlaagd.

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en rekening houdende met alle relevante informatie over de veiligheidssituatie in Bagdad, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de conclusie dat in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers' betoog in hun verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Met het betwisten en tegenspreken van de beoordeling van de commissaris-generaal, het poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het aanhalen van informatie en cijfermateriaal in verband met de veiligheidssituatie en meer bepaald de aanslagen waarbij evenzeer burgerslachtoffers te betreuren vielen, brengen verzoekers geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoekers in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift bovendien naar informatie die ouder is dan de recente informatie vervat in de COI Focus van 25 september 2017. Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Zoals reeds vermeld, blijkt hieruit dat niet alleen het aantal incidenten in Bagdad sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016, maar ook de zwaarte van de aanslagen. Deze tendens zet zich ook in 2018 voort. Daarenboven dienen ook diverse andere, objectieve elementen te worden meegenomen in de beoordeling van de mate van het willekeurig geweld. In die zin bevatten de bestreden beslissingen dan ook terecht een bespreking van de impact van het geweld in Bagdad op het dagelijkse leven van de burgers.

De aangehaalde rechtspraak van de Raad dateert overigens van voor het standpunt dat de Raad innam in het arrest nr. 195 228 van de Algemene Vergadering van 20 november 2017.

2.5.2.2. Vervolgens moet worden onderzocht of verzoekers omwille van hun individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet omdat zij specifiek worden gevisieerd dan wel omdat in hunnen hoofde een verhoogd risico bestaat op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Van een verhoogd risico kan, bijvoorbeeld, sprake zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De Raad herinnert eraan dat de persoonlijke omstandigheden die in acht worden genomen in het kader van artikel 48/4, § 2 c), niet van dezelfde aard kunnen zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekers hun verzoek om subsidiaire bescherming baseren op dezelfde reeds aangevoerde vluchtmotieven, met name omdat eerste verzoeker als soenniet nog werkte voor het regime van Saddam Hussein, verwijst de Raad naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande onder punt 2.4.

In zoverre verzoekers betogen dat de IS zich in Bagdad nog eerder richt op sjiitische dan soennitische wijken en dat verzoekers dan ook meer dan gemiddeld kans maken om slachtoffer te worden van een terreuraanslag dan andere inwoners van Bagdad, verwijst de Raad vooreerst naar wat hierboven werd besproken in punt 2.5.2.1.: *“Uit de landeninformatie blijkt evenwel dat ISIS zich nog nauwelijks bedient van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Daar staat tegenover dat het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad vanaf begin 2017 sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Verder is niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een “ramadanoffensief” met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. Deze tendens zet zich in 2018 ook nog voort.*

Uit de landeninformatie kan verder niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet meer tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS kwam in 2017, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en werd steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.” Voorts tonen verzoekers niet aan dat zij, bij terugkeer naar Bagdad, noodgedwongen in een sjiitische wijk dienen te wonen, noch tonen zij aan dat het niet mogelijk is om zich in een soennitische wijk te huisvesten.

Verzoekers brengen verder geen persoonlijke omstandigheden aan die wijzen op een verhoogd risico op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde blijkt niet dat er in verzoekers' geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker op het CGVS tweemaal werd gehoord en tweede verzoeker éénmaal. Tijdens deze interviews kregen zij uitgebreid de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, hetgeen zij ook gedaan hebben, hebben zij zich tijdens de gehoren laten bijstaan door een advocaat, en werden zij tijdens de gehoren bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en op alle dienstige stukken.

Waar verzoekers een schending aanvoeren van artikel 17 van het KB CGVS, stelt de Raad vast dat verzoekers nergens toelichten op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissingen werd geschonden. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES